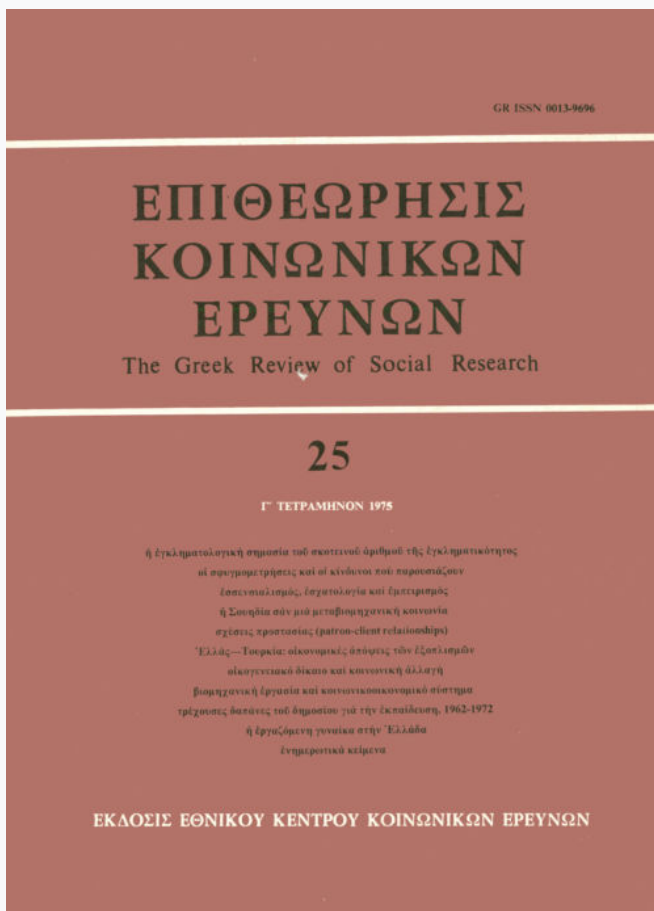

The Greek Review of Social Research

Vol 25 (1975)

25 Γ'

Η εγκληματολογική σημασία του σκοτεινού αριθμού της εγκληματικότητας

Ηλίας Δασκαλάκης

doi: [10.12681/grsr.383](https://doi.org/10.12681/grsr.383)

Copyright © 1975, Ηλίας Δασκαλάκης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Δασκαλάκης Η. (1975). Η εγκληματολογική σημασία του σκοτεινού αριθμού της εγκληματικότητας. *The Greek Review of Social Research*, 25, 370–384. <https://doi.org/10.12681/grsr.383>

ἡ ἐγκληματολογικὴ σημασία τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐγκληματικότητας

τοῦ

Ἡλίας Δασκαλάκη

Doctorat d'Etat Πανεπιστημίου Παρισίου

Ἐπιστημονικοῦ συνεργάτου τοῦ ΕΚΚΕ

Ἐάν τὸ κατ' ἐξακολούθησιν ἐγκλημα ἀποτελεῖ τὸν «σταυρόν» τῶν ποινικολόγων, ὅπως συνηθίζεται νὰ λέγεται, ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς τῆς ἐγκληματικότητας μπορεῖ νὰ διεκδικήσῃ τὸν τίτλο, ὄχι μόνον τοῦ σταυροῦ τῶν ἐγκληματολόγων, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς ἐγκληματολογίας.

Σκοτεινὸς ἀριθμὸς τῆς ἐγκληματικότητας λέγεται τὸ σύνολο τῶν ἐγκλημάτων πὸ ἢ τέλεισός τους δὲν γίνεται ποτὲ γνωστὴ στὶς ἀρχὲς τὶς ἀρμόδιες γιὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴ τοῦ ἐγκλήματος. Κάθε χρόνον τὰ ποινικὰ δικαστήρια δικάζουν ἓνα ὀρισμένον ἀριθμὸ ἐγκλημάτων καὶ καταδικάζουν ἓνα ὀρισμένον ἀριθμὸ ἐγκληματιῶν σὲ διάφορες ποινές. Τὸ σύνολον τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν γιὰ τὰ ὁποῖα ἐχώρησε καταδικὴ ὀνομάζεται «ἄλλη ἐγκληματικότητα».

Ἐξ ἄλλου, οἱ δικαστικὲς ἀρχὲς λαμβάνουν γνώσιν περὶ τῆς τελέσεως καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ὁμως δὲν φθάνουν στὴν ποινικὴ δικαιοσύνη λόγῳ μὴ ἀνυπακομίας τῶν δραστῶν τους. Ὁ κύκλος τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν, τῶν ὁποίων λαμβάνει γνώσιν ἡ ἀστυνομία μέσα σ' ἓνα ἔτος, ἀποτελεῖ τὴν «φαινομένη ἐγκληματικότητα», ἢ ὁποῖα, ὅπως εἶναι φυσικόν, εἶναι εὐρύτερη τῆς δήλης γιὰτὶ περιλαμβάνει καὶ ἐγκλήματα πὸ οἱ δράσται τους δὲν ἀνακαλύπτονται ποτέ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὁμως, μένει πάντοτε μιὰ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὸν πρᾶγματ' ἐγκληματικὸν χαρακτήρα τῶν πράξεων πὸ τὴν ἀπαρτίδου, γιὰτὶ εἶναι ἐνδεχόμενον ὀρισμένα ἀπ' αὐτὰ νὰ μὴ συνιστοῦν ἐγκλημα ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως· γιὰ τὸν λόγον αὐτόν, ὅπως εἶπαμε, ὀνομάζεται φαινομένη.

Ὅμως, ἡ δὴλη καὶ ἡ φαινομένη ἐγκληματικότης δὲν ἐξαντλοῦν ὅλη τὴν ἐγκληματικότητα μιᾶς κοινωνίας. Παρὰ τὰ ὅσα συνηθῶς λέγονται, ὅτι τὸ τέλειον ἐγκλημα δὲν ὑφίσταται, στὴν πραγματικότητα ὑπάρχει, καί, καθὼς φαίνεται, σὲ μεγάλην ἔκτασιν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι πολλὰ ἐγκλήματα παραμένουν καλυμμένα ἀπὸ τὴν μυστικότητα, μὴ ἐρχόμενα ποτέ σὲ γνώσιν τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς πλατειᾶς κοινωνικῆς μάζης. Ἔτσι, ἡ δὴλη καὶ ἡ φαινομένη ἐγκληματικότης ἀποτελοῦν τμήμα, ποσοστὸ, τῆς «ἀληθοῦς ἐγκληματικότητας», δηλ. τοῦ συνόλου τῶν ἐγκλημάτων πὸ τελοῦνται σὲ μιὰ δεδομένη χρονικὴ περίοδο, π.χ. ἔτος, στὸ πλαίσιον μιᾶς ὀρισμένης κοινωνίας. Ἡ ἔκτασις τῆς ἐγκληματικότητας αὐτῆς παραμένει πάντοτε ἀγνωστὴ. Τὸ τμήμα τὸ μεταξὺ τῆς φαινομένης ἐγκληματικότητας καὶ τῆς ἀληθοῦς, ἀκριβῶς ἐπειδὴ παραμένει ἀριθμητικῶς ἀπροσδιόριστον, τὸ ὀνομάζομε σκοτεινὸν ἀριθμὸ τῆς ἐγκληματικότητας. Εἶναι εὐνόητον τὸ ἐνδιαφέρον πὸ παρουσιάζει γιὰ τὸν ἐγκληματολόγον ὁ προσδιορισμὸς τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐγκληματικότητας, γιὰτὶ, χωρὶς τὴν γνώσιν αὐτῆς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζωμε τὴν ἀληθῆ ἔκτασιν τοῦ ἐγκληματικοῦ φαινομένου. Πολλοὶ λοιπὸν ἐπιστήμονες προσπάθησαν νὰ προσδιορίσουν τὸ ἀγνωστο μέρος τῆς ἐγκληματικότητας μὲ

διάφορες μεθόδους. Δέν μπορούμε νά πούμε, βέβαια, ότι οι προσπάθειες αυτές πέτυχαν άπόλυτα, ότι δηλ. άνακαλύφθηκε μέθοδος με τήν όποία νά μπορή νά προσδιορίση κανείς ή έκρίβεια τήν άληθή έγκληματικότητα. Έν τούτοις, άναμφισβήτητο είναι ότι ήλθαν σέ φώς όρισμένα στοιχεία, τά όποία, άν όχι τίποτε άλλο, δείχνουν ότι ή εικόνα τής έγκληματικότητας πού παρουσιάζουν οι έπίσημες στατιστικές δέν έχει πολλές σχέσεις με τήν πραγματική εικόνα τής έγκληματικότητας, όπως αυτή προκύπτει από διάφορες έρευνες.

Η ύπαρξις του σκοτεινού άριθμού τής έγκληματικότητας, όχι μόνο δέν επιτρέπει τήν γνώσι τής πραγματικής έκτάσεως του έγκληματικού φαινομένου, άλλ' έχει σάν συνέπεια τήν θέσι υπό άμφισβήτησι βασικών έννοιών τής έγκληματολογίας, όπως τήν ιδιότητα του έγκληματίου έναντι του μη έγκληματίου και τήν ιδιότητα του έγκλήματος σάν συμπεριφοράς, έννοιών πάνω στις όποιες ή έγκληματολογία έστήριξε τόν λόγο ύπάρξεώς της σάν επιστήμη.

Παράλληλα όμως, ή άμφισβήτησις των έννοιών αυτών δημιουργεί τήν άνάγκη έρευνών πρós άλλη κατεύθυνσι. Έτσι, συνέπεια του σκοτεινού άριθμού είναι και ό έμπλουτισμός τής έγκληματολογίας με ένα νέο πεδίο έρεύνης και θεωρητικής επεξεργασίας τó όποιο άγνωστο μεχρι τώρα ή κλασική έγκληματολογική έπίστημη.

Τά όσα προηγούνται δείχνουν τήν σπουδαιότητα πού έχει ό σκοτεινός άριθμός τής έγκληματικότητας για τήν έγκληματολογική θεωρία και έρευνα και τó ένδιαφέρον πού παρουσιάζει ή εξέτασις του, τήν όποία θά έπιχειρήσω με τήν εργασία αυτή. Δέν άντιμετωπίζω βέβαια τήν περίπτωση νά εξαντλήσω τó θέμα σ' όλες του τίς προεκτάσεις μέσα στα στενά πλαίσια αυτής τής μελέτης. Πρόθεσις μου είναι απλώς νά θέσω τά γενώμενα προβλήματα και νά σκιαγραφήσω τούς νέους προσανατολισμούς τίς κατευθύνσεις τής έγκληματολογίας πού είναι άπότοκοι του σκοτεινού άριθμού, τόν όποιο θά εξέτασαμε κάτω από τó πρίσμα, άφ' ένός μόν τής δυνατότητας προσδιορισμού του (I), άφ' έτέρου δέ τών συνέπειών τής ύπάρξεώς του (II). Τέλος ό καθορισμός ένός νέου πεδίου έγκληματολογικής έρεύνης, πού μοιραία άπορρέει από τήν συνειδητοποίηση των προβλημάτων πού θέτει ό σκοτεινός άριθμός, θά κλείση τήν ανάπτυξι τής εργασίας αυτής (III).

I

Η διερεύνησις των μεθόδων προσδιορισμού του σκοτεινού άριθμού και ό άπολογισμός των προσπαθειών πού έγιναν πρós αυτή τήν κατεύθυνσι (B) προϋποθέτουν λογικούς τήν εξέτασι του κατ' άποσον είναι έπιστημονικός άναγκαίος αυτός ό προσδιορισμός (A). Γιατί άν είναι δυνατή ή θεμελιώσις

ίσχυρών συμπερασμάτων και παρά τήν άγνοια τής άληθούς έγκληματικότητας, τότε ό προσδιορισμός του σκοτεινού άριθμού δέν είναι έπιστημονικός σημαντικός.

A. Αυτόνοητο είναι ότι ή γνώσις του σκοτεινού άριθμού τής έγκληματικότητας είναι άπαραίτητη προκειμένου νά γνωρίζωμε τόν άκριβή άριθμό των έγκλημάτων πού πράγματι τελούνται μέσα σέ όρισμένη χρονική περίοδο, δηλ. για τόν άριθμητικό προσδιορισμό τής πραγματικής έκτάσεως του έγκληματικού φαινομένου. Τούτο όμως δέν έχει ιδιαίτερη σημασία για τήν έπιστημονική γνώσι του φαινομένου αυτού. Τó άν τά έγκλήματα πού ετελέσθησαν μέσα σ' ένα έτος είναι κατ' ν ή μ περισσότερα από όσα καταγράφουν οι στατιστικές τής δήλης και τής φαινομένης έγκληματικότητας, είναι, από έπιστημονικής άπόψεως, σχεδόν άδιάφορο. Έκείνο πού ένδιώφρει δέν είναι ό άριθμός των έγκλημάτων πού ετελέσθησαν αλλά οι ποσοτικοί συσχετισμοί τής έγκληματικότητας με διάφορες μεταβλητές, όπως π.χ. οι διακυμάνσεις της μέσα στον χρόνο, ή κατανομή της κατ' άπο τόπο, τέλεσεως, ήλικία, φύλο, κοινωνικο-οικονομική τάξι του δράστου, κτλ.

Η μελέτη των έπισήμων στατιστικών τής δήλης και φαινομένης έγκληματικότητας επιτρέπει τήν συναγωγή συμπερασμάτων για τίς διακυμάνσεις και κατανομές τής γνωστής έγκληματικότητας σέ συσχετισμό με όρισμένους παράγοντες. Τó κρίσιμο λοιπόν έρώτημα είναι άν επιτρέπεται ή συναγωγή συμπερασμάτων περι τής άληθούς έγκληματικότητας από τίς γνώσεις πού έχουμε περι τού γνωστού μέρους αυτής (δήλης και φαινομένης). Μ' άλλους λόγους, ύπάρχει μεταξύ γνωστής και άγνωστης έγκληματικότητας σταθερή άναλογία, ώστε νά έχω δεδομένο τó πός κυμαίνεται και κατανέμεται ή δεύτερη από τó γεγονός ότι γνωρίζω τήν καμπύλη και τούς συσχετισμούς τής πρώτης; Π.χ. άν από τίς στατιστικές προκύπτει ότι ή δήλη έγκληματικότητας μεταξύ των έτών 1955 έως 1975 παρουσιάζει όρισμένες διακυμάνσεις, οι όποιες άναφαινονται στην γραφική παράστασι τής καμπύλης αυτής, μπορούμε νά δεχθώμε ότι παράλληλη ήταν ή πορεία τής άγνωστης έγκληματικότητας; Η άκόμη, άν από τίς έπίσημες στατιστικές προκύπτει ότι οι άνδρες είναι δύο φορές περισσότερο έγκληματικοί από τίς γυναίκες, οι ήλικίας από 20 έως 30 έτών είναι ν φορές περισσότερο έγκληματικοί από τούς έχοντες ήλικία 40-50 έτών, ή ότι ή εργατική τάξι είναι μ φορές περισσότερο έγκληματική από τίς λοιπές κοινωνικο-επαγγελματικές τάξεις, είναι έπιστημονικός δυνατό νά θεωρήσωμε ότι κατ' άπο τήν άναλογία κατανέμεται και ή άγνωστη έγκληματικότητας μεταξύ των μεταβλητών πού άναφέραμε;

Έάν ή άρμόζουσα άπάντησις στο έρώτημα αυτό

εἶναι καταφατική, τότε ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς δὲν ἀποτελεῖ πρόβλημα ἰδιαίτου σημασίας, γιατί, ἂν καὶ ὁ ἀριθμητικὸς προσδιορισμὸς τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἐγκληματικοῦ φαινομένου θὰ εἶναι ἄγνωστος, οἱ νόμοι ποῦ τὸ διέπουν θὰ εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ τίς γνώσεις ποῦ θὰ ἔχωμε ἀπὸ τὸ γνωστὸ μέρος τῆς ἐγκληματικότητος. Ἄλλ' ἄρμόζει καταφατικὴ ἀπάντησις;

Γιὰ ὀρισμένους ἐγκληματολόγους τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ εἰδικὰ γιὰ τὸν διάσημο Βέλο μαθηματικὸ καὶ στατιστικὸ Quetelet, ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις δὲν γεννοῦσε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία. Ἐπηρεασμένος ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς μηχανικῆς, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν Βέλο σοφὸ, βρίσκουν ἐφαρμογὴ καὶ ὅταν περνᾷ κανεὶς ἀπὸ τὸν φυσικὸν στὸν ἠθικὸν κόσμον, ὁ Quetelet δέχεται ὅτι «*ὑπάρχει μία σχέσις σχεδὸν ἀμετάβλητη μεταξὺ τῶν γνωστῶν καὶ δικαζομένων ἐγκλημάτων καὶ τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν τελουμένων ἐγκλημάτων*». ¹ Τοῦτο δὲ συνάγεται, κατὰ τὸν συγγραφεὴ αὐτόν, ἀπὸ τὴν καταφατικὴν ἀναμενόμενότητα (constance) μὲ τὴν ὁποία ἀναπαράγονται κατ' ἔτος οἱ ἀριθμοὶ ποῦ ἀναφέρονται στὴν στατιστικὴ τῶν ἐγκλημάτων, σταθερότητα, ἡ ὁποία ἀναμφίβολως ἀναπαράγεται ἐπίσης στοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ὁποίους εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίζομε. ²

Βλέπομε λοιπὸν ὅτι, κατὰ τὸν Quetelet, ἡ ἀναλογία μεταξὺ γνωστῆς καὶ ἄγνωστης ἐγκληματικότητος ὀφίσταται, καὶ τοῦτο συνάγεται ἀπὸ τὴν σχετικὴν σταθερότητα ποῦ παρουσιάζει ἡ γνωστὴ ἐγκληματικότης. Δηλαδή, ἐπειδὴ ὁ κατ' ἔτος ἀριθμὸς τῶν γνωστῶν ἐγκλημάτων, ὑπὸ ὁμαλῆς συνθήκης, δὲν παρουσιάζει σημαντικὰ ἀξιομεταβάσεις ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον, συνάγεται ὅτι ἡ αὐτὴ σταθερότης θὰ χαρακτηρίζῃ καὶ τὸ ἄγνωστο τμήμα τῆς ἐγκληματικότητος.

Ἡ ἄποψις αὐτὴ στηρίζεται προφανῶς στὴν ἀντίληψιν ὅτι, κάτω ἀπὸ ὁμαλῆς συνθήκης, οἱ ὑπάρχοντες σὲ μιὰ κοινωνία ἐγκληματογόνοι παράγοντες παραμένουν οἱ ἴδιοι καὶ παράγουν συνεπῶς κάθε χρόνον τὸν ἴδιον περίπου ὄγκον ἐγκληματικότητος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ ἐγκληματικὸν δυναμικὸν τῆς κοινωνίας αὐτῆς. Ἀπὸ τὸν ὄγκον τῆς ἐγκληματικότητος αὐτῆς ἕνα μέρος περιέρχεται σὲ γνώσιν τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν καὶ καταγράφεται στὶς στατιστικὰς, αὐτὸ δὲ ποῦ παραμένει ἄγνωστο εἶναι ἀνάλογο πρὸς τὸ γνωστὸ.

Τὶς ἴδιες ἀντιλήψεις περὶ σχετικῆς σταθερότητος τῆς ἀληθοῦς ἐγκληματικότητος ὑποστηρίζει καὶ ὁ Ferrì στὸν περιφημὸν νόμον του περὶ «ἐγκληματικοῦ κορροσμοῦ». («Ὅπως σὲ ἕνα δεδομένον ὄγκον ὕδατος, σὲ μιὰ δεδομένη θερμοκρασίαν, ἀναλύνεται μία ὀρισμένη χημικὴ οὐσία, οὕτε ἕνα ἄτομο περισσότερο οὕτε ἕνα ἄτομο λιγώτερο, ἔτσι καὶ σ' ἕνα δεδομένον κοινωνικὸν περιβάλλον, ὑπὸ δεδομένης ἀτομικῆς καὶ

φυσικῆς συνθήκης, τελεῖται ἕνας ὀρισμένος ἀριθμὸς ἐγκλημάτων, οὕτε ἕνα περισσότερο οὕτε ἕνα λιγώτερο».) ³

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅλες οἱ στατιστικὲς τῶν διαφόρων κρατῶν ἐπιβεβαιώνουν αὐτὸν τὸν νόμον τῆς σχετικῆς σταθερότητος τῆς δόλης ἐγκληματικότητος. Στὴν Γαλλίαν π.χ., μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1871 ἕως 1968, ἡ δόλη ἐγκληματικότης κυμαίνεται μεταξὺ 490 καὶ 610 καταδικῶν ἀνὰ 100.000 κατοίκους. ⁴ Ἀνάλογη εἶναι καὶ ἡ εἰκόνα ποῦ παρουσιάζουν οἱ στατιστικὲς ἄλλων χωρῶν, τόσον κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα, ⁵ δηλ. σύγχρονες τῶν δεδομένων ποῦ εἶχαν ὑπ' ὄψει τοὺς οἱ Quetelet καὶ Ferrì ὅταν διευτύπωσαν τὸν νόμον περὶ σχετικῆς σταθερότητος τῆς ἐγκληματικότητος, ὅσο καὶ οἱ ἀναφερόμενες στὴν ἐποχὴ ποῦ ζοῦμε. ⁶

Παντοῦ παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον ὅτι οἱ ἀριθμοὶ τῆς γνωστῆς ἐγκληματικότητος δὲν παρουσιάζουν ἀπότομες καὶ σημαντικὰ διακυμάνσεις πλην σὲ ὀρισμένες ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις οἱ ὁποῖες θὰ μπορούσαν νὰ ἐρμηνευθοῦν μὲ τὸν νόμον τοῦ Ferrì περὶ ἐγκληματικοῦ ὑπερκορροσμοῦ. ⁷

Γεννᾶται ὁμως τὸ ἐρώτημα: αὐτὴ ἡ σχετικὴ σταθερότης τῆς δόλης ἐγκληματικότητος μαρτυρεῖ καὶ ἀντίστοιχον σταθερότητα τῆς ἀληθοῦς ἐγκληματικότητος, μὲ ἄλλα λόγια, ὑπάρχει σταθερὴ ἀναλογία μεταξὺ τῶν, ὅπως δέχεται ὁ Quetelet; Ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις κάθε ἄλλο παρά προφανῆς εἶναι. Στὸν νόμον τῆς σταθερότητος τῆς ἐγκληματικότητος ἀντιτάσσεται αὐτὸ ποῦ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἀποκαλέσῃ «νόμον τῆς δακτυλογράφου». Μία δακτυλογράφος τῆς ὁποίας τὸ maximum τῆς ἀποδόσεως φθάνει 50 σελίδες ἡμερησίως θὰ γράφῃ καθημερινῶς τόσες σελίδες, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν αὔξησιν τοῦ ὄγκου τῆς πρὸς διεκπεραίωσιν ἐργασίας. Στὴν περίπτωσίν μας, δακτυλογράφος εἶναι ἡ ὑπηρεσία τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν δικαστηρίων. Ἡ δυνατότητα τοὺς πρὸς δῶξι καὶ ἐκδίκασιν τῶν ἐγκλημάτων δὲν εἶναι ἀπεριόριστη ἀλλ' ἐκτείνεται μέχρι μιᾶς ὀροφῆς ἐν ὄψει τῆς

3. Ferrì, *Sociologie criminelle* (μετφρ. στὴν γαλλικὴν), Paris 1881, σ. 335. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, κατὰ τὸν Ferrì, ὁ νόμος αὐτὸς ἰσχύει σὲ ὁμαλῆς περιόδους. Ἀντιθέτως, σὲ περιόδους σημαντικῶν κοινωνικῶν μεταβολῶν (πόλεμος, ἐπαναστασις, κτλ.) ἰσχύει ὁ νόμος τοῦ ἐγκληματικοῦ ὑπερκορροσμοῦ, δηλ. αὐξάνει ἀπότομα ἡ ἐγκληματικότης.

4. Léauté, *Criminologie et Science pénitentiaire*, Paris 1972, ed. PUF, σελ. 206.

5. Βλ. σχετικῶς: Joly, *La France criminelle*, Paris 1888. Tarde, *La criminalité comparée*, Paris, Alcan, 1924. Duceptiaux, *Statistique comparée de la criminalité en France, en Belgique, en Angleterre et en Allemagne*, Bruxelles 1835.

6. Βλ. Pinatel, *L'évolution de la criminalité en France depuis la libération*, RSC 1954, p. 137 ἐπ. Hoole, *Die Kriminalität in der Bundesrepublik Deutschland in Vergleich*, Wiesbaden, Bundeskriminalamt, 1968. Faustini, «La tendenza de la criminalità...» in *Rassegna di studi penitenziari*, 1957, p. 323 ἐπ. Schultz, «L'évolution de la criminalité en Suisse de 1929 à 1963», RSC 1965, p. 385.

7. Βλ. ἀνωτ., ὑποσημ. 3.

1. Adolphe Quetelet, *Sur l'homme et sur le développement de ses facultés, ou essai de physique sociale*, Paris 1835.

2. Ibid.

συγκεκριμένης οργανωτικής τους ικανότητας, επανδρώσεώς τους σε προσωπικό, εξοπλισμού τους σε τεχνικά μέσα, κτλ. Η σχετική λοιπόν σταθερότης της δήλης έγκληματικότητας που διαπιστώνεται από τις επίσημες στατιστικές, είναι επιφανειακό φαινόμενο, όφειλόμενο, όχι στον κορεσμό της έγκληματικότητας αλλά στον κορεσμό της αστυνομίας και των δικαστηρίων. Η δήλη έγκληματικότητα δεν ξεπερνά μία όρισμένη όροφή, ή οποία είναι το maximum της αποδόσεως της αστυνομίας και των δικαστηρίων. Δεν κατέρχεται, εξ άλλου, κάτω όρισμένου minimum όριου γιατί ή έγκριση που σε περίοδο αίχμης παρεμένει έκκρεμής πρέπει όπωσδήποτε να διεκπεραιωθεί, πράγμα που συντελεί σε ένταση της προσπαθείας σε περίοδο ύφέσεως. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι διακυμάνσεις της δήλης έγκληματικότητας κυμαίνονται σε μία ζώνη σχετικά στενή. Μπορούμε να πούμε λοιπόν ότι ή έγκληματολογική στατιστική δεν καταγράφει τόσο την έγκληματικότητα αλλά μάλλον την απόδοσι των υπηρεσιών στις όποιες έχει άνατεθή ή δίωξις και τιμώρησις του έγκλήματος.

Η έμπειρική έρευνα επιβεβαιώνει την θεωρητική αυτή υπόθεσι. Έτσι, καθώς αναφέρει ο Wolfgang στην εισήγησι του ένόπιου της Προεδρικής Έπιτροπής επί της έφαρμογής του Νόμου και της άνομομής της Δικαιοσύνης (US President's Commission on Law Enforcement and Administration of Justice), ή άναδιοργάνωσις της άστυνομίας της Ν. Υόρκης το 1950 είχε σαν αποτέλεσμα μία χαρακτηριστική αύξησι των άνακαλυφθέντων εγκλημάτων σε σχέσι με τα δύο προηγούμενα έτη. Οι διακεκριμένες κλοπές άνήλθαν σε 400%, οι ληστείες σε 200%, οι δε διάφορες μορφές λωποδυσίας σε 700%.

Κατά τον ίδιο συγγραφέα, ή άντικατάστασις του άρχηγού της άστυνομίας του Chicago το 1961 μετεφράσθη με μία αύξησι κατά 83% των άνακαλυφθέντων εγκλημάτων.

Στην Γαλλία, ο Davidovitch έμελέτησε για το διάστημα 1851-1952 την πορεία του αριθμού των ποινικών υποθέσεων που καταμνηνύθησαν στην δικαιοσύνη, σε σύγκρισι, άφ' ένός μόν με την πορεία του αριθμού των υποθέσεων που έτέθησαν στο άρχαιο ή που έκλεισαν με άπαλλακτικό βούλευμα, άφ' έτέρου δε, με την πορεία των υποθέσεων που έξεδικάσθησαν. Άπό την μελέτη αυτή προέκυψαν τα έξης:

α) Το σύνολον των υποθέσεων που καταμνηνύθησαν στην δικαιοσύνη μέσα σ' ένα αιώνα (1851-1952) παρουσιάζει σταθερή αύξησι. Έτσι, ένω ό μέσος όρος της πενταετίας 1851-1855 άνέρχεται σε 333.053 υποθέσεις, το 1952 φθάνει σε 718.441.

β) Άντίστοιχη προς την αύξησι των καταμνηνυθεισών υποθέσεων είναι ή αύξησις του συνόλου των υποθέσεων ανά τις όποιες δέν άσκήθηκε

ποινική δίωξις από τις κατά τόπους Εισαγγελίες αλλά διετάχθη ή τοποθέτησις τους στο άρχαιο.¹

Έτσι, ένω ό μέσος όρος της πενταετίας 1851-1855 άνέρχεται σε 106.794 άρχειοθετηθείσες υποθέσεις, δηλ. 32,07% των καταμνηνυθεισών κατ' αυτήν την περίοδο, κατά την πενταετία 1945-1950 ό μέσος όρος των άρχειοθετηθεισών φθάνει τις 628.317 υποθέσεις, δηλ. 66,77% των καταμνηνυθεισών.

γ) Άντιστρόφως, το ποσοστόν των άπαλλακτικών βουλευμάτων κατέρχεται από 7,85% του συνόλου των καταμνηνυθεισών υποθέσεων κατά την περίοδο 1851-55, σε 3,19% κατά την περίοδο 1946-1950.

Με βάσι τα δεδομένα αυτά, υπολογίζοντας την αναλογία των υποθέσεων προς 100.000 κατοίκους, ό συγγραφέας αυτός φθάνει στον ύπολογισμό του συσχετισμού μεταξύ έκδικαζόμενων υποθέσεων και έγκαταλειπομένων άναφοριτά με τον συνολικό όγκο των υποθέσεων που υπήχθησαν στην Δικαιοσύνη. Άναφερόμενοι στο πρώτο και τελευταίο έτος της υπό κρίσιν περιόδου βλέπομε ότι: Το 1851, επί συνόλου 841,1 καταμνηνυθεισών υποθέσεων έκδικάσθησαν 494,6 και έκλεισαν δι' άρχειοθετήσεως ή άπαλλακτικού βουλευμάτων 346,5. Το 1952, επί συνόλου 1696,0 έκδικάσθησαν 462,3 έκλεισαν δε 1.233,7.

Οι αριθμοί είναι εύλωτοι και καταδεικνύουν ότι ή αύξησις των υποθέσεων με τις όποιες έπιφορτίζονται οι μηχανισμοί της δικαιοσύνης συνοδεύεται από αντίστοιχη αύξησι των υποθέσεων που έγκαταλείπονται, ένω οι έκδικαζόμενες μένον περιπου στα αυτά πλαίσια, και μάλισμα με καιούσα τάση. Τουτό άποδεικνύει ότι οι μηχανισμοί της άστυνομίας και της δικαιοσύνης δέν μπορούν να άπορροφούν παρά ένα όρισμένο αριθμό υποθέσεων ό όποιος παραμένει σχετικώς σταθερός παρά την αύξησι των υποθέσεων που υπάγονται στην κρίσι της δικαιοσύνης.²

Τα πορίσματα της έρευνας αυτής δέν αφήνουν καμμία άμφιβολία ως προς την έρμηνεία που πρέπει να δώσωμε στο φαινόμενο της σχετικής σταθερότης της δήλης έγκληματικότητας. Η σταθερότητα αυτή δείχνει άπλώς το σημείο εξισοροπήσεως της δικαστηριακής δραστηριότητας έν όψει συγκεκριμένης οργανωτικής δομής της ποινικής δικαιοσύνης.

Το συμπέρασμα από τις αναλύσεις που προηγήθηκαν είναι ότι, παρά τα όσα έδίδασκαν οι σκαπανείς

1. Πρέπει να σημειωθεί ότι στην Γαλλία ίσχύει ή άρχή της σκοπιμότητας της ποινικής δίωξεως.

2. Davidovitch, «Criminalité et répression en France depuis un siècle», *Revue Française de Sociologie* 1961, p. 30 έπ. Άνάλογα είναι και τα πορίσματα της έρευνας των Davidovitch και Boudon, «Les mécanismes sociaux des abandons des poursuites», *Année Sociologique* 1964, p. III έπ.

τῆς Ἐγκληματολογίας τοῦ περασμένου αἰῶνος, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀνεπίτρεπτο νὰ συνάγωμε συμπέρασματα γιὰ τὸ ἄγνωστο μέρος τῆς ἐγκληματικότητος ἀπὸ τὰ δεδομένα ποὺ μᾶς δίνουν οἱ ἐπίσημες στατιστικαί, γιατί αὐτὲς καταγράφουν ὄχι τόσο τὴν δραστηριότητα τῶν ἐγκληματιῶν ὅσο τὴν δραστηριότητα τῶν ὀργάνων ποὺ εἶναι ἐπιφορτισμένα μὲ τὴν δίωξι καὶ τιμώρησι τῶν πρώτων. Συνεπῶς, ἡ ἐπιστημονικὴ ἀξία τῶν διαφορῶν ἀνομῶν τῆς ἐγκληματικότητος ποὺ διευτυπώθησαν κατὰ καιροὺς βάσει τῶν συσχετισμῶν τῆς δήλης ἐγκληματικότητος μὲ ὀρισμένες μεταβλητὲς (ἡλικία, κοινωνικὴ τάξις, φυλετικὴ προέλευσις, κτλ.), παρουσιάζεται σήμερον ἐντελῶς ἀμφίβολος.

Β. Ἡ συνειδητοποίησις ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνταπόκρισις μετὰ τὸ γνωστὸ καὶ ἀγνόστου μέρους τῆς ἐγκληματικότητος, ἔκανε ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ἀγνόστου αὐτοῦ μέρους, τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐγκληματικότητος, κὶ αὐτὸ ἐρμηνεύθηκε σὰν μιὰ στροφὴ τῆς ἔρευνας κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι.

Στὴν προσπάθεια ἐκτιμήσεως τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ, οἱ δυνατὲς μέθοδοι εἶναι δύο, ἡ μέθοδος τῆς αὐτοεξομολογήσεως ἢ τοῦ αὐτοπορτραίτου, ὅπως συχνὰ λέγεται, καὶ ἡ μέθοδος ὑπολογισμοῦ τῶν παθόντων. Κατὰ τὴν πρώτην, ἐρωτᾶται μία ομάδα ἀτόμων, λαμβανομένη μέσα ἀπ' τὸ σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ, περὶ τοῦ ἢ τὸν τυχόν ἐγκλημάτων τὰ ὁποῖα διέπρξε κάθε μέλος καὶ περὶ τοῦ ἂν ὑπῆρξαν ἀστυνομικὰ καὶ δικαστικὰ ἐπακόλουθα. Στὴν πρᾶξι, ὑποβάλλεται ἐρωτηματολόγιον τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει τὴν περιγραφήν μιᾶς σειρᾶς πράξεων ποὺ ἐμπιπουν στὶς προβλέψεις τοῦ ποινικοῦ νόμου, καὶ καλεῖται ὁ ἐρωτώμενος νὰ ἀπαντήσῃ ἂν διέπρξε μία ἢ περισσότερας ἀπὸ τὶς περιγραφόμενες συμπεριφορὰς, πόσας φορὰς κάθε μία καὶ ἂν ὑπῆρξαν συνέπειαι. Ἐβνόητο εἶναι ὅτι καταβάλλεται φροντίδα ὥστε ἡ ἀνομιμία τῶν ἀπαντῶντων νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἐξασφαλισμένη.

Κατὰ τὴν δευτέραν μέθοδο, ἐπιλέγεται μία ομάδα πολιτῶν ποὺ ἐκπροσωποῦν τὸ σύνολο, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἐρωτῶνται ἂν ἔπρασαν θύματα ἐγκληματικῆς πράξεως.

Οἱ δύο αὐτὲς μέθοδοι εἶναι οἱ μόνοι τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους μπορεῖ κανεὶς νὰ προσεγγίσῃ τὸν σκοτεινὸ ἀριθμὸ. Ἀτυχῶς ὅμως καὶ οἱ δύο συνοδεύονται ἀπὸ ὀρισμένα μειονεκτήματα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του γιὰ τὴν ὀρθὴ ἐκτίμησι τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐρευνῶν, ποὺ ἔγιναν μὲ βάσι αὐτὲς τὶς μέθοδοι.

Κοινὸν μειονέκτημα καὶ τῶν δύο μεθόδων εἶναι ὅτι ἡ ὀρθότης τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἔρευνας ἐξαρτᾶται τελικά ἀπὸ τὴν εὐλικρίνειαν τῶν ἀπαντήσεων ποὺ δίνουν τὰ ἐρωτῶμενα πρόσωπα, ἢ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν δεδομένη. Ἡ μέθοδος

τῆς αὐτοεξομολογήσεως παρουσιάζει ἐπίσης τὸ μειονέκτημα ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ βρεθῇ ἓνα δείγμα πληθυσμοῦ, ποὺ ἐκπροσωπεῖ μιὰ περιοχὴ, γιὰ τὴν ὁποία νὰ ὑπάρχουν στατιστικαί τῆς ἀστυνομίας, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ σύγκρισις μετὰ τὴν ἐγκλημάτων ποὺ δέχονται οἱ ἐρωτώμενοι καὶ ἐγκλημάτων καταγεγραμμένων ἀπὸ τὴν ἀστυνομία σὲ ὀρισμένη χρονικὴ περίοδο. Λόγῳ αὐτῆς τῆς δυσκολίας, ποὺ ὀφείλεται κυρίως στὴν ἀπροθυμία ποὺ χαρακτηρίζει τὴν πλειοψηφίαν τῶν πολιτῶν νὰ ἀπαντᾷ σὲ τέτοιου εἴδους ἐρωτηματολόγια, ὅλες οἱ ἔρευνες ποὺ ἀκολούθησαν αὐτὴν τὴν μέθοδο ἀναφέρονται σὲ μαθητὰς ἢ νεοσυλλέκτους. Ἔτσι ὅμως τὰ δείγματα δὲν ἐκπροσωποῦν ὀλόκληρον τὸν πληθυσμὸν ἀπὸ ἀποψέως ἡλικίας.

Ἡ μέθοδος ὑπολογισμοῦ τῶν παθόντων ἔχει σὰν βασικὸν μειονέκτημα ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρωθῇ πληροφορία παρὰ μόνον γιὰ ἐγκλήματα ποὺ προϋποθέτουν ἐννοιολογικὰ τὴν ὑπαρξὴ παθόντος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅμως διαφεύγει ὅλη ἡ μᾶζα τῶν ἐγκλημάτων ἐκείνων ποὺ στρέφονται κατ' ἀπροσώπων ἐννόμων ἀγαθῶν.

Ἐπὶ τὴν ἐπιφύλαξι τῶν μειονεκτημάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα, βεβαίως, δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ ἀνατρέψουν τὴν ἀξίαν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν σχετικῶν ἐρευνῶν, θὰ ἐξετάσωμε σύντομα τὶς ἔρευνες ποὺ ἔγιναν καὶ τὰ ἀποτελέσματά του σχετικά μὲ τὴν ἐκτίμησι τῆς ἐκτάσεως τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ.

Ἐρευνα βασισμένη στὸ σύστημα τῆς αὐτοεξομολογήσεως εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔκαμε ὁ Kerstin Elmhorn πᾶνω σ' ἓνα δείγμα μαθητῶν τῆς Στοκχόλμης.¹ Τὸ δείγμα περιελάμβανε τὰ 3/100 τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν τῆς Στοκχόλμης. Τὸ 57/100 τῶν ἐρωτηθέντων δέχθηκε ὅτι εἶχε διαπράξει ἐγκλημα σὲ βαθμὸν πλημμελήματος. Τὰ ἀγόρια ἐδέχθησαν ὅτι ἐτέλεσαν συνολικὰ 1.430 πλημμελήματα ἀλλὰ μόνον σὲ 41 περιπτώσεις ὁ ἔνοχος ἔγινε γνωστὸς στὴν ἀστυνομία. Τὸ ποσοστὸ τῶν περιπτώσεων ὅπου συνελήφθη ὁ δράστης εἶναι 2,9%.

Ἐπισημαίνεται ὅτι τὸ δείγμα αὐτὸ τῶν μαθητῶν ἐκπροσώπησε ὅλα τὰ ἀγόρια τῆς Στοκχόλμης ἡλικίας 9 ἕως 14 ἐτῶν, καὶ μὲ βάσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἔρευνας του πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ δείγμα, ὁ Elmhorn ὑπελόγησε τὸν συνολικὸν ἀριθμὸ τῶν ἀγοριῶν τῆς Στοκχόλμης, ποὺ εἶχαν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τελέσει ἐγκλημα τὸ 1961, καὶ τὸν συνέκρινε μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐγκληματιῶν ποὺ εἶχε καταγράψῃ ἡ ἀστυνομία κατὰ τὴν ἴδια περίοδο. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ὅτι πλὴν τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς αὐτοκινήτου, ὅπου τὸ ποσοστὸν ἀνακαλύψεως τῶν δραστηρῶν ἀνέρχεται σὲ 33,3%, γιὰ τὶς ἄλλες κατηγορίας ἐγκλημάτων τὰ ποσοστὰ ἀνακαλύψεως τῶν δραστηρῶν

1. Elmhorn, «Study on Self Reported Delinquency among School Children in Stockholm», *Scandinavian Studies in Criminology* 1965, σελ. 117 ἑτ.

είναι άσημαντα: Κλοπή κοινή 1,9%, κλοπή διάρρηξεως 4,2%, φθορές, πράξεις βανδαλισμού, κτλ. 3,3%, διάφορες άπατες 1,5%, κλεπταποδοχή 1,1%.

Σε ανάλογα αποτελέσματα καταλήγει και ή έρευνα των Erickson και Empley που έγινε στην περιοχή του Utah των ΗΠΑ.¹ Κατά την έρευνα αυτή, τó δείγμα άποτελέσθηκε από τέσσερες ομάδες άγοριών ήλικίας από 15-17 έτών. Η πρώτη ομάδα άπετελείτο από 50 μθητάς μέσης εκπαίδευσως όί όποιοι δέν είχαν προηγουμένως καταδικασθί. Η δεύτερα ομάδα περιελάμβανε 30 νέους που είχαν ήδη κηρυχθί ένοχοι για ένα μόνο έγκλημα. Στην τρίτη ομάδα άνήκαν 50 υπότροποι, ένó ή τετάρτη άπερίσθηκε από 50 τροφιμίων Δημσίων Όρφανοτροφείων, κτλ. Κάθε άγόρι από τó 180 έπρεπε να άπάντηση άν είχε διαπράξει ένα από τά 22 έγκλήματα που περιγράφονταν σε ένα κατάλόγο. Έάν ή άπάντησις τού πρώτου έρώτημας ήταν καταφατική, άκολουθούσαν έρωτήσις σχετικά με τó πόδες φορές έτέλεσε τó έγκλημα και πόδες φορές είχε συλληφθί από τήν άστυνομία ή είχε όδηγηθί στá δικαστήρια.

Τά άποτελέσματα σχετικά με τήν έκτασι τού σκοτεινού άριθμού συνοψίζονται ως έξης: Έπι 11.796 όμολογημένον περιπτώσεων όδηγήσεως χωρίς δίπλωμα όδηγοú, τó 98,9% έμεινε άγνωστο στις δικωτικές άρχές. Έπι 15.175 όμολογημένον κλοπών άντικειμένον άξία κατά τών 2 δολλாரίων, τó 97,1% έμεινε άγνωστο στην άστυνομία. Έπι 7.396 όμολογημένον περιπτώσεων κλοπών άντικειμένον άξιας από 2 έως 50 δολλாரίων, τó 97,1% έμεινε άγνωστο στις δικωτικές άρχές. Έπι 294 όμολογημένον περιπτώσεων κλοπών άξιας άνω τών 50 δολλாரίων, τó 71% έμεινε άγνωστο στις δικωτικές άρχές, από όσες δέ έγιναν γνωστές, τó 92,9% έμεινε χωρίς δίωξι λόγω μη άνεκαλύψεως τών δραστών. Έπι 512 όμολογημένον περιπτώσεων πλεστογραφιών, τó 93,4% έμεινε άγνωστο στις δικωτικές άρχές. Έπι 74 όμολογημένον περιπτώσεων χρήσεως νεκρωτικών, τó 100% έμεινε άγνωστο στις δικωτικές άρχές. Έπι 10.645 όμολογημένον περιπτώσεων φθοράς ξένης ιδιοκτησίας, τó 98,5% έμεινε άγνωστο στις δικωτικές άρχές. Έπι 46 περιπτώσεων ένόπλου ληστείας, τó 80,4 έμεινε άγνωστο στις δικωτικές άρχές. Έπι 8.980 περιπτώσεων συμπλοκών και σωματικών κακόσεων, τó 99,7% έμεινε άγνωστο στις δικωτικές άρχές.

Άδο άλλες έρευνες που έγιναν με βάση τήν μέθοδο τής άυτοεξιμολογήσεως είχαν άποτελέσματα άνάλογα με τά όσα άνεφέραμε πιό πάνω,² σε τρόπο όστε

νά μπορούμε νά πούμε ότι όλες οι έρευνες αύτου τού τύπου, με τήν επιφύλαξι τής ύπάρξεως κάποιες τήν όποια δέν έχω ύπ' όψι μου, συμπίπτουν ως προς τά άποτελέσματα.

Η μόνη έρευνα τού σκοτεινού άριθμού, με βάση τήν εξέτασι τών παθόντων, που έλαβε χώρα μέχρι σήμερα, είναι εκείνη που έγινε στις ΗΠΑ για νά τεθί ύπ' όψι τής Έπιτροπής που συνέστήσε τó 1967 ó Πρόεδρος Johnson για νά μελετήσθ τó θέμα τής δραστικώτερης άντιμετωπίσεως τού έγκλήματος. Η έρευνα αύτη περιέχεται σε τρεις εισήγησις³ από τις όποιες ή πρώτη άσχολείται με τις έπιθέσις (έγκλήματα βίως γενικά) που έγιναν έναντίον τών μελών 10.000 οικογενειών, εκλεγμένων έτσι όστε νά άποτελουν δείγμα που νά εκπροσωπή τις άμερικανικές οικογένειες. Η δεύτερα έχει περιορισμένα τοπικά όρια, δηλ. τέσσερες εκλογικές περιφέρειες τής Columbia (Washington) και είχε σάν άντικείμενο μόνο 511 οικογένειες. Τέλος, ή τρίτη εισήγησις άφορα ζώνες ύψηλης και χαμηλής εγκληματικότητος στη Βοστώνη και στο Σιάγκο.

Κατά τά πορίσματα τής πρώτης εισήγησεως, μιá οικογένεια στις 5 είχε πέσει θύμα εγκληματικής πράξεως τó 1966 στις ΗΠΑ. Η σύγκρισις δέ με τά άρχεία τού FBI άπέδειξε ότι ή άστυνομία δέν έγνωρίζε παρά τις μιές πράξεις από όσες προέκυψαν από τήν έρευνα. Άπό τά σοβαρά έγκλήματα, έκείνα που παραμένον άγνωστα σε μεγαλύτερη έκτασι είναι οι διαρρήξεις, οι βιασμοί και οι σωματικές κακώσις, τά όποια περιέρχονται σε γνώσι τών άρχών κατά τó 1/3 τού συνολικού τους όγκου, όπως αύτós προέκυψε από τήν έρευνα.

Τό έγκλημα που παρουσίαζε σχεδόν άνύπαρκτο σκοτεινό άριθμό (όπο τήν έννοια ότι ó άριθμός τών προσώπων που κατά τήν έρευνα εμφανίσθηκαν σάν θύματα αύτου τού έγκλήματος, συμπίπτει με τόν άριθμό τών περιπτώσεων που ήσαν γνωστές στην άστυνομία), είναι ή κλοπή αύτοκινήτου. Η πιό πιθανοφανής εξήγησις τού φαινομένου είναι ότι οι παθόντες σπεύδουν νά δηλώσουν τήν κλοπή στην άσφαλιστική τής εταιρεία, ή όποια με τήν σειρά τής έιδοποιεί τήν άστυνομία.

Κατά τήν έρευνα που είχε για έδαφική βάση τήν περιοχή τής Washington και τής όποιας τά πορίσματα περιέρχονται στην δεύτερη, καθώς είλαμε, εισήγησι, τó 38% τών έρωτηθέντων προσώπων ύπήρξε θύμα σοβαρού έγκλήματος κατά τó 1966, ένó κατά τά στοιχεία τής άστυνομίας μόνο τó 10% τών έγκλημά-

1. Erickson and Empley, «Court Records, Undetected Delinquency and Decision Making», *Journal of Criminal Law, Criminology and Police Science*, 1963.

2. Ο Gold διεπίστωσε ότι επί ένός άριθμού μθητών τής μέσης εκπαίδευσως τής Flint (Michigan), όί όποιοι όμολόγησαν ότι είχαν διαπράξει αξιόποινες πράξις, μόνο κατά τó 10% είχαν γίνει γνωστοί στην άστυνομία (Βλ. Gold, «Unde-

tected Delinquent Behaviour», in *Journal of Research in Crime and Delinquency* 1966, σ. 27-46). Έπίσης στο Oslo, μόνο τó 14% τών έγκληματιών ήλικίας περίπου 18 έτών περιέρχεται σε γνώσι τής άστυνομίας (Βλ. N. Christie, J. Andenaes & S. Skirbekk, «A Study of Selfreported Crime» in *Scandinavian Studies in Criminology* 1965, σ. 86-116).

3. Οι εισήγησις αυτές δημοσιεύθηκαν με τούς τίτλους: «Field Surveys I, Field Surveys II, Field Surveys III».

των, ποὺ ὁμολογήθηκαν κατὰ τὴν ἔρευνα, ἦσαν γνωστά σ' αὐτήν. Τὰ ἴδια περίπου ἀποτελέσματα ἀναφέρονται καὶ στὴν τρίτη εἰσήγησι, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, κατὰ τὸ ἔτος ἀπὸ Ἰουλίου 1965-1966, τὰ πράγματα τελεσθέντα ἐγκλήματα στὶς περιφέρειες Βοστώνης καὶ Σικάγου ἦσαν πέντε φορές περίπου περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἦσαν γνωστά στὴν ἀστυνομία.

Τὸ γενικὸ συμπέρασμα ποὺ συνάγεται, τόσο ἀπὸ τὶς ἔρευνες μὲ βάση τὴν μέθοδο τῆς αὐτο-ἐξιμολογήσεως ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς ἔρευνες μὲ βάση τὸν ὑπολογισμὸ τῶν παθόντων, εἶναι ὅτι τὸ γνωστὸ μέρος τῆς ἐγκληματικότητος εἶναι σημαντικὰ μικρὸ συγκριτικὰ μὲ τὸν συνολικὸ ὄγκο τῶν ἐγκλημάτων ποὺ τελοῦνται κάθε χρόνο.

Βέβαια, καθὼς προκύπτει ἀπὸ τὶς ἔρευνες αὐτές, ἡ ἔκτασις τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τὴν βαρύτητα τοῦ ἐγκλήματος. Στὶς ἀνθρωποκτονίες ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς φαίνεται σχεδὸν ἀνύπαρκτος (ἄλλο τὸ θέμα τῆς ἀνακάλυψως τῶν δραστῶν) ἔτισης, οἱ σοβαρὲς περιπτώσεις ληστεϊῶν κατὰ Τραπεζῶν ἢ ἄλλων μεγάλων ἐμπορικῶν οἰκῶν εἶναι σχεδὸν ὅλες γνωστὲς στὴν ἀστυνομία. Ἄλλὰ ἡ μεγάλη μᾶζα τῆς ἐγκληματικότητος δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καταχωροῦνται στὴν πρώτη σελίδα τῶν ἐφημερίδων. Ἡ κλοπὴ, ἡ ὑπεξαίρεσις, ἡ ἀπάτη, ὁ βιασμὸς ἀποτελοῦν τὸν μεγάλον κορμὸ τῆς ἐγκληματικότητος ὅπου ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς εἶναι τεράστιος.

Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν γιὰ τὴν ἐκτίμησι τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ ἔφεραν σὲ φῶς καὶ στοιχεῖα ποὺ ἐπιτρέπουν καὶ μιὰ σύγκρισι μεταξὺ ἐπισημῶν ἐγκλημάτων (καταδικασμένων) καὶ ἐγκλημάτων ποὺ δὲν ἔχουν δημόσιως στιγματισθῆ. Κατὰ τὶς ἐπίσημες στατιστικὲς, ποὺ βασίζονται στὴν δὴλη ἐγκληματικότητα, τὸ ἐγκληματικὸ φαινόμενον παρουσιάζεται σχετισμένον κυρίως μὲ τὸ ἄρρεν φύλο καὶ μὲ τὶς κατώτερες κοινωνικο-οἰκονομικὰ τάξεις. Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ φύλο, ἡ ἔρευνα τοῦ Martin Gold ἐπαληθεύει τὰ πορίσματα τῶν ἐπισημῶν στατιστικῶν, ἐμφανίζοντας τὴν γυναικεία ἐγκληματικότητα 2-4 φορές χαμηλότερη τῆς ἀνδρικής. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὴ ἀνταποκρίνεται σὲ μιὰ πραγματικὴ διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν κατανομὴ τοῦ ἐγκλήματος μεταξὺ τῶν δύο φύλων ἄλλα, ὅπως ὑποθέτει καὶ ὁ Gold, στὸ γεγονός ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι πολὺ ὀλιγότερο διαθεσιμῆς ἀπὸ ὅ,τι οἱ ἄνδρες νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐνοχὴ τους κατὰ τὴν ἔρευνα.

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸν συσχετισμὸ μεταξὺ ἐγκλήματος καὶ κοινωνικο-οἰκονομικῆς τάξεως, ἡ διαφορὰ τῶν πορισμάτων τῶν ἐρευνῶν ἀπὸ τὰ πορίσματα τῶν ἐπισημῶν στατιστικῶν εἶναι ἐξοφθαλμῆ. Ἐνῶ, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπίσημες στατιστικὲς ὄλων σχεδὸν τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, σὰν περισσότερο ἐγκληματικὴ φέρεται ἡ ἐργατικὴ τάξις, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν καταλοῦν αὐτὸν τὸν μῦθο καὶ καταδεικνύουν ὅτι ὅλες οἱ τάξεις μετέχουν ἐξ ἴσου στὸ ἐγκλημα:

ἄνισα κατανέμονται οἱ διώξεις καὶ οἱ καταδίκες.

Τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν πάνω στὸν σκοτεινὸ ἀριθμὸ τῆς ἐγκληματικότητος δηγνοῦν μοιραία στὶς ἐξῆς διαπιστώσεις: Πρῶτον, τὸ σύνολον τῶν ἀτόμων, ποὺ ἔχουν χαρακτηρισθῆ ἐπίσημα σὰν ἐγκληματίες κατ' ἀκολουθίαν ποινικῆς διώξεως καὶ καταδίκης, ἀποτελεῖ ἓνα μικρὸ μέρος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα τελῶν ἐγκληματικὲς πράξεις ἀλλὰ δὲν φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ ἐγκληματίου γιὰτι παραμένουν ἄγνωστα. Δεύτερον, τὸ γεγονός ὅτι ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς ποικίλλει σὲ ἔκτασι ἀνάλογα μὲ τὸν τύπο τοῦ ἐγκλήματος καταδεικνύει ὅτι ἡ ἐπίσημη ἐγκληματικότης δὲν ἀποτελεῖ ἓνα ἀντιπροσωπευτικὸ δείγμα τῆς ἀληθοῦς ἐγκληματικότητος. Τρίτον, οἱ ἐπίσημα χαρακτηριζόμενοι σὰν ἐγκληματίες δὲν ἀποτελοῦν ὁμάδα ποὺ νὰ ἐκπροσωπῆ τὸ σύνολο τῶν ἀτόμων τὰ ὁποῖα περνοῦν στὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι.

Εὐνόητο εἶναι ὅτι γιὰ μιὰ ἐγκληματολογία, ἡ ὁποία μέχρι σήμερα ἐστήριξε τὰ πορίσματά της σχετικὰ μὲ τὸ ἐγκλημα καὶ τὸν ἐγκληματία πάνω στὶς ἐπίσημες στατιστικὲς καὶ στὶς μελέτες τῶν πληθυσμῶν τῶν φυλακῶν, ἡ ἄρνησις ἐκπροσωπευτικότητος τῆς ἐπισημῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῶν ἐπισημῶν ἀγνωρισμένων σὰν ἐγκλημάτων ἔχει σημαντικὲς συνέπειες, στὴν ἐξέτασι τῶν ὁποίων ἀφιερῶνομε τὶς ἀκόλουθες ἀπόψεις.

II

Ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐγκληματολογίας οἰκοδομήθηκε μέχρι σήμερα γύρω ἀπὸ ἓνα κεντρικὸ ἄξιο, τὸ πέρασμα στὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι (acting out, passage à l'acte). Ἡ ἔννοια αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ διαφορικὸ σημεῖο ποὺ διακρίνει τὸν ἐγκληματία ἀπὸ τὸν μὴ ἐγκληματία. Ἐγκληματίας εἶναι ἕκείνος ποὺ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς ὀρισμένης καταστάσεως περνᾷ στὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι, ἐνῶ ὁ μὴ ἐγκληματίας ἀντιθρᾷ στὰ ἐρεθίσματα τὰ προερχόμενα ἀπὸ τὴν ἴδια κατάστασι μὲ συμπεριφορὰ μὴ ἐγκληματικὴ. Ὅλο τὸ πρόβλημα λοιπὸν τῆς ἐγκληματολογίας εἶναι νὰ γνωρίζωμε γιὰτι μερικοὶ περνοῦν στὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι, ἐνῶ ἄλλοι ὄχι.¹

Ἡ ἐγκληματικὴ πρᾶξι προσλαμβάνεται σὰν ἓνα ἀποφασιστικὸ ὄροσημό, σὰν ἓνας Ρουβίκων, ποὺ δὲν τὸν περνᾷ ὁ ὁποιοσδήποτε ἀλλὰ μόνον ὅποιος ἔχει ὀρισμένα χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα, ἀκριβῶς, ἐξηγοῦν τὸ πέρασμα τοῦτο. Ἐγκλημα καὶ ἐγκληματίας λοιπὸν ἀντιμετωπίζονται κάτω ἀπὸ ἓνα πρίσμα διαφορᾶς καὶ ἰδιωτίας.

Ὁ ἐγκληματίας διαφέρει ἀπὸ τὸν μὴ ἐγκληματία ἂν ὄχι κατὰ φύσι, τοῦλάχιστον κατὰ βαθμὸ, γιὰτι

1. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶχε τεθῆ ἤδη ἀπὸ τὸν Manouvrier τὸ 1892 στὴν μελέτη του «Questions préalables dans l'étude comparative des criminels et des honnêtes gens», *Archives d'anthropologie criminelle*, 1892, σ. 557.

λόγῳ ὄρισμένων χαρακτηριστικῶν του, ἀτομικῶν ἢ κοινωνικῶν, περὶ τὴν ἐγκληματικὴν πράξι, ἢ ὅποια, κατὰ συνέπεια, ἐμφανίζεται σὰν ἰδιότυπη συμπεριφορὰ ἀφοῦ μόνον ὁ χαρακτηριζόμενος ἀπὸ τὰ γνωρίσματα αὐτὰ μπορεῖ νὰ τὴν ἐκδηλώσῃ.

Ὅλη ἡ ἐξέλιξις τῆς ἐγκληματολογίας δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀναζήτησις τῶν ἰδιοτύπων αὐτῶν χαρακτηριστικῶν ποῦ διακρίνουν τὸν ἐγκληματία. Ἀρχικὰ, τὰ ἰδιάζοντα αὐτὰ ἐγκληματικὰ χαρακτηριστικὰ ἀναζητήθηκαν στὴν ἀτομικότητα τοῦ ἐγκληματία, τῆς ὁποίας ὄρισμένες ἐκφάνσεις ἐμφανίσθηκαν κατὰ καιροῦς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν κρατούντων πνευματικῶν ρευμάτων σὰν ἡ ἔδρα τῆς ἐγκληματογόνου ιδιότητος. Ἔτσι, σὰν διακριτικὸ γνώρισμα τοῦ ἐγκληματία θεωρήθηκε ἡ ἰδιότυπη βιολογικὴ καταβολὴ του ἢ ἡ ἰδιομορφία τῆς προσωπικότητός του, θεμελιωμένη σὲ χαρακτηριστικά, κατ' ἄλλους ἔμφατα, κατ' ἄλλους ἐπίκεντρα.

Μὲ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἐγκληματολογικῆς κοινωνιολογίας παρατηρεῖται μετὰθεσις τοῦ κέντρου ἐνδιαφέροντος ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐγκληματία στὸ κοινωνικὸ του περιβάλλον, χωρὶς ὅμως νὰ πάσῃ νὰ γίνεται ἡ διάκρισις μεταξὺ ἐγκληματία καὶ ἐντίμου πολίτου ἄλλως, παθεῖ νὰ θεωρητῆ ὁ ἐγκληματίας σὰν ἰδιότυπη ἀτομικότης καὶ θεωρεῖται σὰν ἰδιότυπη κοινωνικὴ περίπτωσις. Τὰ ἐγκληματικὰ χαρακτηριστικὰ δὲν ἀναζητοῦνται πλέον στὶς ἀνθρώποισι καὶ ψυχικῆς ἰδιότητός τοῦ ἀλλὰ στοῦς ὄρους τοῦ περιβάλλοντός του, στὴν ἀθλιότητα τῆς οικονομικῆς του καταστάσεως, στὴν ἀντικοινωνικότητα τῶν ἀξιών ποῦ ἀφωμοίωσε. Παρὰ τὴν μετὰθεσι ὅμως τῆς ἔδρας τῶν ἐγκληματικῶν χαρακτηριστικῶν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐγκληματία στοῦς κοινωνικοὺς του ὄρους, ἡ παθολογικὴ εἰκόνα αὐτοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται.

Ποῦ στηρίζεται ὅμως αὐτὸς ὁ παθολογισμὸς τοῦ ἐγκληματία; Ἀπὸ ποῦ προέκυψαν αὐτὰ τὰ ἰδιότυπα ἐγκληματικὰ χαρακτηριστικά, βιοψυχικὰ ἢ κοινωνικὰ, τὰ ὅποια προσδιορίζουν τὸ πέραςμα στὴν ἐγκληματικὴν πράξι καὶ διακρίνουν τὸν ἐγκληματία ἀπὸ τὸν ἐντίμο πολίτη; Ὅλες αὐτὲς οἱ «γνώσεις» ποῦ ἔχομε γιὰ τὸν ἐγκληματία γενικῶς εἶναι τὸ ἀποτελεσμα μελετῶν ποῦ ἔγιναν πάνω σὲ καταδικούς, τροφίμους φυλακῶν. Τίνος ὅμως τὰ ψυχικὰ καὶ κοινωνικὰ χαρακτηριστικὰ περιγράφουν τὰ συμπεράσματα τῶν μελετῶν αὐτῶν; αὐτοῦ ποῦ περὶ τὴν ἐγκληματικὴν πράξι ἢ αὐτοῦ ποῦ συνελήφθη, καταδικάσθηκε καὶ κλείσθηκε στὴν φυλακὴ σὰν ἐνοχὸς ἐγκληματικῆς πράξεως; Ἰσως τὸ ἐράτημα ἐκπλήξι, γιὰτὶ, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτὴ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο κατηγοριῶν. Ἡ διάκρισις ὅμως θὰ γίνῃ ἀμέσως κατανοητὴ ἐὰν ἐνθυμηθῶμε ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς ἔρευνες τῆς σχετικῆς μὲ τὸν σκοτεινὸ ἀριθμὸ, ἢ ὁμάδα τῶν ἐπισήμως γνωστῶν ἐγκληματιῶν, δηλ. τῶν καταδικασθέντων ὡς ἐνοχῶν ἐγκλήματος, δὲν ἀποτελεῖ δειγμα ποῦ

νὰ ἐκπροσωπῇ τὸ σύνολο τῶν μὴ γνωστῶν ἐπισημῶς ἐγκληματιῶν. Τὸ δεδομένο αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐπέκτασι τῶν συμπερασμάτων περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν φυλακισμένων πάνω σὲ ὄρους περνούων στὴν ἐγκληματικὴν πράξι.

Κατὰ πρῶτο λόγῳ, δὲν εἶναι καθόλου δεδομένο ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ, ψυχικὰ ἢ κοινωνικὰ, ἀποτελοῦν τοὺς προσδιοριστικούς παράγοντες τοῦ περάσματος στὴν ἐγκληματικὴν πράξι, ὅπως γίνεται γενικὰ δεκτὸ στὸ σημερινὸ στάδιο τῆς ἐγκληματολογίας. Εἶναι δυνατὸν (καὶ τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν πάνω στὸν σκοτεινὸ ἀριθμὸ τὸ πιθανολογῶν σὲ μεγάλο βαθμὸ) ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ, ποῦ προκύπτουν ἀπὸ τὶς μελέτες τῶν πληθυσμῶν τῶν σωφρονιστηρίων, ἀντὶ νὰ συστατοῦν προσδιοριστικούς παράγοντες τοῦ περάσματος στὴν πράξι, νὰ ἀποτελοῦν στὴν πραγματικότητα παράγοντες προσδιορίζοντες τὴν σύλληψι καὶ καταδική ὡς ἐνόχου ἐγκληματικῆς πράξεως. Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς σχετικῆς μελέτες ἐμφανίζουν ἓνα ηὐξημένο ποσοστὸ ψυχικῶς ἀνωμάλου ἢ πνευματικῶς ἀνεπαρκῶν μεταξὺ τῶν κρατουμένων στὶς φυλακῆς, πρᾶγμα ποῦ ὡδήγησε στὴν ἀνογήν τῆς ψυχικῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ὀλιγοφρενείας σὲ ἐγκληματογόνους παράγοντες καὶ μάλιστα τοὺς κυριώτερους. Εἶναι ὅμως πολὺ πιθανὸ ὅτι τὸ ηὐξημένο ποσοστὸ ψυχικῶς ἀνωμάλων ἢ ὀλιγοφρενῶν μεταξὺ τῶν καταδικῶν ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ εἶναι οἱ αἰτίες ἀνακαλύψεως καὶ συλλήψεως τοῦ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἐνῶ οἱ εὐφρεῖς καὶ ψυχικῶς ὀμαλοὶ εὐχερέστερα ἀποφεύγουν τὴν σύλληψι. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ μπορούσε νὰ ἐξηγηθῆ καὶ ἡ σὲ συντριπτικὰ ὕψηλὸ ποσοστὸ ἐκπροσώπησις τῶν κατωτέρων κοινωνικο-οικονομικῶν τάξεων στοῦς πληθυσμούς τῶν σωφρονιστηρίων. Ἄντι τοῦτο νὰ ἐρμηνευθῆ, ὅπως συμβαίνει, σὰν τὸ ἀποτελεσμα τῶν ἐγκληματογόνων ἐπιδράσεων τῆς τρώγλης, τῆς κακοψυχίας, γειτονιάς, τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ ἄλλων γνωρισμάτων ποῦ συνδέονται μὲ τὴν ἀνέχεια, μπορεῖ νὰ ἀποδοθῆ στὴν προκατάληψι τῶν μέσων καὶ ἀνωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων, στὰ ὅποια ἐντάσσονται ἀστυνομικοὶ καὶ δικασταὶ, νὰ βλέπουν τὶς κατώτερες κοινωνικο-οικονομικῆς τάξεις μὲ βλέμμα καχυποψίας, ὥστε οἱ μὲν ἀστυνομικοὶ νὰ τὶς ἐπιτηροῦν ἀσθηρότερα καὶ συνεπῶς νὰ ἀνακαλύπτουν τὰ ἀδικήματα τοῦς σὲ μεγαλύτερο ποσοστὸ, οἱ δὲ δικασταὶ, ἀσυνείδητα, νὰ φέρωνται εὐκολώτερα σὲ δημιουργία δικανικῆς πεποιθήσεως περὶ ἐνοχῆς τοῦς παρά προκειμένου περὶ ἀπολιτῶν ὑπεράνω πάσης ὑποψίας». Οἱ ἔρευνες ποῦ διεξάγονται μὲ τὴν μέθοδο τῆς «ἐξομολογήσεως», ἔχοντες ἀποδείξει ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν διαφόρων τάξεων στὸ ἐγκλημα δὲν παρουσιάζει τὶς διαφορῆς ποῦ παρουσιάζουν οἱ ἐπίσημες στατιστικῆς τῆς ἐνδικοῦ ἐγκληματικότητος, ἐπιβεβαιώνουν τὸν συλλογισμὸ. Ἐξ ἄλλου, πριν ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἔρευνες, τὸν μῦθο τῆς ηὐξημένης ἐγκληματικότητος τῶν κα-

τωτέρων κοινωνικο-οικονομικῶν στρωμάτων ἔναντι τῶν ἄλλων εἶχε καταδείξει ὁ Sutherland μὲ τις μελέτες τὸν πᾶν στῆν ἐγκληματικότητα («τὸν φερὸν λευκὸν περιλαίμιον») (white collar criminality), ὅπου κατέδειξε ἅπ' ἑνὸς μὲν τὴν μεγάλην συχνότητα παραβιάσεως ἀπὸ τις ἀνώτερες κοινωνικο-οικονομικὰ τάξεις τῶν ποινικῶν νόμων ποὺ διέπουν τὴν ἐπαγγελματικὴν τὸν δραστηριότητα, ἅπ' ἑτέρου δὲ τὸ ἀσημαντὸ ποσοστὸ εἰσεγωγῆς τοὺς σὲ δίκη καὶ καταδικῆς γιὰ τις παραβιάσεις αὐτές.¹

Βλέπομε λοιπὸν ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ θεμελιωθῇ ἐπιστημονικῶς αἰτιώδης σχέσις μεταξὺ τῶν χαρακτηριστικῶν ποὺ ἀπαντῶνται συχνὰ στοὺς καταδικῶν καὶ τοὺ παρὰσματος στῆν ἐγκληματικὴν πράξι, κὶ αὐτὸ γιὰτι πῆθανολογεῖται ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ εἶναι μᾶλλον παράγοντες τῆς συλλήψεως καὶ τῆς καταδικῆς. Ὅχι μόνον τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ γνωρίσματα δὲν ἀποδεικνύονται σάν προσδιοριστικὰ αἰτία τοῦ παρὰσματος στῆν ἐγκληματικὴν πράξι, ἀλλὰ κατὰ ἓνα μεγάλο μέρος ἀποτελοῦν συνέπειες τοῦ στιγματισμοῦ ποὺ προκαλοῦν ἢ ποινικὴν καταδικῆν καὶ ἢ φυλακῆν. Ἐχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ δίωξις, ἡ σύλληψις, ἡ ἐκδίκασις καὶ ἡ φυλάκισις εἶναι παράγοντες σοβαρῆς διαταραχῆς τῶν ὄρων ὑπάρξεως τοῦ καταδικῶν. Ἡ σύλληψις ἄσκει τεραστία ψυχικὴ ἐπίδρασι στὸν συλλαμβανόμενον, ὁ ὅποιος μέχρι τότε αἰσθάνεται ἄπολυτα ἐνερμονισμένους μὲ τὸ περιβάλλον του, ὅπως καὶ πρὶν τὸ ἐγκλήμα του τὸ ὅποιον, χάρις στοὺς μηχανισμοὺς αὐτοδικαιολογήσεως, ἔχει τακτοποιήσει στῆν συνειδήσει τοῦ σάν ἐντελῶς ἀρμόζουσα συμπεριφορὰ. Μὲ τὴν σύλληψιν ἀποκτῖ γιὰ πρώτη φορὰ συνειδήσει ὅτι περὶ μὴ τάφορ ποὺ τὸν χωρίζει ριζικὰ ἅπ' τὸν κόσμον στὸν ὁποῖο μέχρι τότε ἄνηκε.²

Ἡ σύλληψις ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν τὴν ἀπαρχὴν τῆς συνειδητοποιήσεως τῆς νέας δημοσίας ταυτότητός του ὡς ἐγκληματίου ποὺ θὰ φέρη σ' ὄλην του τὴν ζωῆν.

Στὸν πρῶτον αὐτὸν ψυχικὸν τραυματισμὸν δὴ προστεθοῦν τὸ choc τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, ἢ ἀπόβλεια τοῦ κύρουσ τοῦ σά πατρίαν του, ἢ ἐγκατάλειψις τῆς ἐργασίας καὶ οἱ οικονομικὲς ἀνάγκαι ποὺ θὰ προκύβουν, κτλ., δηλ. καταστάσεις ποὺ δὲν ἀφῆνον ἀνέπαυρον τὸν ψυχισμὸν τοῦ ἀτόμου. Ἡ ἐκτίσις τῆς ποινῆς, ὅταν ἡ παραμονὴ στῆν φυλακῆν παρατελεῖται ἐπὶ πολὺν (καὶ συνήθως οἱ ἐγκληματολογικὲς ἐρευναι γίνονται πᾶνον σὲ κατεδικασμένους σὲ βαρεῖς ποινὲς καθεῖρξεως), ἐξασθενεῖ ὄχι μόνον τις σωματικὲς δυνάμεις ἀλλὰ καὶ τις πνευματικὲς.³ Ἡ

στέρησις τῆς ἐλευθερίας γίνεται αἰτία πολλῶν ψυχοσωματικῶν ἀνωμαλιῶν ποὺ ἀλλοιώνουν ἐντελῶς τὴν ψυχικὴν προσωπικότητα τοῦ καταδικῶν. Ἀλλὰ ἡ κυρίως ἀλλοτριωτικὴ ἐπίδρασις τῆς φυλακῆς προέρχεται ἀπὸ τοὺς κοινωνιολογικοὺς παράγοντες τοῦ «σφωφρονιστικοῦ» περιβάλλοντος. Αὐτὸς ποὺ περὶν τὴν πύλιν μῆς φυλακῆς βρίσκειται στὸ κλίμα μῆς καλλιεργείας τὴν ὁποία μοιραῖα θὰ ἀφομοιωσῇ.⁴ Θὰ μάθη τοὺς κανόνες ποὺ διέπουν τις σγέσεις τῶν καταδικῶν μεταξὺ τοὺς γιὰτι ἀλλιῶς δὲν θὰ μπορέσει νὰ ζήσει μαζί τοὺς, θὰ μάθη τὴν ἀργὸν τοὺς γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ αὐτοὺς, θὰ ἀπασπῆ τις ἀξίεις τοὺς γιὰτι μόνον βάσει αὐτῶν θὰ βρῆσκη δίκαιόσι, τελικὰ, θὰ αἰσθανθῇ τὰ τεῖχη τῆς φυλακῆς τοῦ σάν τὰ ὅρια ποὺ χωρίζουν τὸν κόσμον του, τὸν κόσμον τῶν στιγματιζομένων στὸν ὁποῖο ἄνηκει καὶ ὁ ὁποῖος τὸν δέχεται σάν προσωπικότητα, ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ἄλλων, τὸν κόσμον ποὺ τὸν στιγμάτισε, τὸν ἀπέριψε, καὶ ἔναντι τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ ὄνομά του ἀκόμη ἔχει ἀντικατασταθῆ μὲ ἓνα ἀριθμὸν.

Καταλαβαίνει λοιπὸν κανεῖς ὅτι τὰ ἄτομα, ποὺ βρίσκονται μέσα στῆν φυλακῆν καὶ ποὺ ἔγιναν τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐγκληματολογικῶν ἐρευνῶν, ἔχουν ὑποστη τὸσας ἀλλοιώσεις μέσα στῆν φυλακῆν καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς, ὥστε μικρὴν σχέσις διατηροῦν μὲ αὐτὸ ποὺ ἦσαν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ παρὰσματος στῆν ἐγκληματικὴν πράξι. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ἀκόμη καὶ ὁ προγναθισμός, τὸν ὁποῖον ὁ Lambroso εἶχε διαπιστώσει κατὰ τις ἐρευνῶν τοῦ πᾶνον σὲ κατεδικῶν καὶ εἶχε ἀναγάγει σ' ἓνα ἀπὸ τὰ περιφῆμα του «στιγμάτω», ἐξηγεῖται σήμερον ἀπὸ τὴν ἄβλεια ποιότητα τῆς τροφῆς τῶν καταδικῶν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἢ ὁποία ἄιαιτοῦσε ἐντονὴν προσπάθειαν τῶν σιαγόνων, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ὑπερτροφικὴν τοὺς ἀνάπτυξι.⁵

Οἱ ἀπόψεις ποὺ προηγοῦνται, συνεπιγυμέναι, βέβαια, στὸ μέτρο τῆς ἐργασίας αὐτῆς, καταδεικνύουν τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ὄλη ἡ διδασκαλία τῆς ἐγκληματολογίας περὶ ἰδιαζόντων γνωρισμάτων τοῦ ἐγκλήματι, ποὺ διαφοροποιοῦν αὐτὸν ἔναντι τοῦ μὴ ἐγκληματία καὶ προσδιορίζουν τὸ πέρασμα στῆν ἐγκληματικὴν πράξι, πέφτει στὸ κενὸ. Τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ, ἀτομικὰ ἢ κοινωνικὰ, ποὺ ἔφεραν σὲ φῶς οἱ διάφοροι ἐρευναι ποὺ ἔγιναν πᾶνον σὲ κατεδικῶν, δὲν ἀφοροῦν αὐτὸν ποὺ περὶν τὴν ἐγκληματικὴν πράξι ἀλλὰ αὐτὸν ποὺ στιγματίζεται σάν ἐγκληματία. Τὸ σύνολον τῶν γνώσεων λοιπὸν ποὺ θεωροῦνται ὅτι ἀπαρτίζουν τὴν Ἐγκληματολογία δὲν συνιστοῦν στῆν πρα-

1. Ed. Sutherland, «White Collar Criminality», *American Sociological Review* 1940, σ. 1 ἔρκ. Τὸ ἴδιον, *White Collar Crime*, Dryden Press 1949, N. York.

2. Bl. Bouzat-Pinatel, *Traité*, T. 3ος, ἐκδ. B' 1970, Daloz, Paris, σ. 334.

3. Bl. Léauté, *Les Prisons*, PUF, Paris. Ἐπίσης Kinberg, *Εἰσηγήσεις στὸ II Διεθνὲς Συνέδριον Ἐγκληματολογίας*, Βλ. Πράξεις, T.V., σ. 305 ἔπ.

4. Bl. Clemmer, *The Prison Community*, σ. 298 ἔπ. D. Chapman, *Sociology and the Stereotype of Criminal*, Tavistock, London 1968, σ. 197. Sutherland-Cressey, *Principes de Criminologie*, 1966, σ. 504.

5. Bl. P. Grapin, *L'anthropologie criminelle*, PUF, Paris.

γματικότητα παρά μιá Σωφρονιστική Έγκληματολογία¹ που δέν διδάσκει τίποτε γι' αυτόν που διαπράττει τó έγκλημα άλλα γι' αυτόν που άνακρησσεται επίσημα από τά δικαστήρια σάν έγκληματίας. Ό τελευταίος αυτός διαφέρει από τόν μέσο τύπο κοινωνικού μέλους, τόν έντιμο και νομιμόφρονα πολίτη, και όχι εκείνος που πέρασε στην έγκληματική πράξι χωρίς νά γίνη γνωστός. Αυτός, μη προσλαμβάνόμενος σάν εγκληματίας από τó κοινωνικό σύνολο και μη «τυποποιούμενος» από τήν δικαιοσύνη μέ τήν «ετικέττα» του έγκληματίου, άνήκει στην κατηγορία τών «έντιμων» πολιτών και δέν παρουσιάζει τήν εικόνα τής άτομικής ή κοινωνικής παθολογίας που παρουσιάζει ó «έγγεγραμμένος» στό έγκληματικά μητρώα.

Γίνεται λοιπόν άπολύτως σαφές ότι διάπραξις εγκλήματος και καταδίκη κάποιου σάν εγκληματία είναι δύο πράγματα έντελώς διαφορετικά. Όπως είδαμε ήδη από τήν έπισκόπηση που κάναμε στις έρευνες πάνω στον σκοτεινό αριθμό τής εγκληματικότητας, πάρα πολλοί είναι εκείνοι που τελούν εγκλήματα χωρίς νά αποτελέσουν άντικείμενο ποινικής καταδίκης. Από τήν άλλη πλευρά, έπειδή τό ένδεχόμενο τών δικαστικών πλανών δέν μπορεί νά άποκλεισθή, είναι πιθανό νά καταδικασθούν σάν εγκληματίας και άτομα τά όποια δέν έτέλεσαν έγκλημα. Μεταξύ τών δύο τούτων περιπτώσεων άτόμων, αυτόν που πέρασαν στην εγκληματική πράξι χωρίς συνέπειες και εκείνον που καταδικάσθηκαν λόγω κάποιου, πραγματικού ή νομιζόμενου, παράσματος σέ εγκληματική πράξι, υπάρχει μιá ποιοτική διαφορά. Τά άτομα τής πρώτης περιπτώσεως δέν έχουν κανένα ιδιαίτον χαρακτηριστικό που νά τά εξειδικεύη έναντι του λοιπού κόσμου σάν μέλη μιās όμογενοϋς κατηγορίας. Τό πέρασμα στην εγκληματική πράξι, παραμένοντας άγνωστο, δέν προσδίδει καμμιά ιδιαίτερη ιδιότητα, δέν άλλιώνει τήν κοινωνική ταυτότητα του δράστου, ό όποιος παραμένει στό πλέγμα τών κοινωνικών σχέσεων που βρίσκεται και πριν από τό έγκλημα και εξακολουθεί νά δραματίζει τους ίδιους κοινωνικούς ρόλους σάν οικογενειάρχη, σάν επαγγελματία, σάν μέλος του α ή β συλλόγου, σάν μέλος του α ή β κύκλου κοινωνικών σχέσεων, κτλ.² Αντίθετως, τά άτομα τής δεύτερας περιπτώσεως, μέ τήν επίσημη άνακήρυξι τους σάν εγκληματίων, άποκοϋν μιá νέα κοινωνική ταυτότητα, καλούνται νά παίξουν ένα νέο κοινωνικό ρόλο, του έγκληματίου, του άποβλήτου, ό όποιος

(νέος ρόλος) έχει σάν συνέπεια τήν άνατροπή τών προηγούμενων ρόλων. Έτσι, αποβάλλεται από τήν έργασία του ή δέν γίνεται ζήτησις τής επαγγελματικής προσφοράς του, έξοστρακίζεται από τόν κύκλο τών προηγούμενων κοινωνικών τών σχέσεων, εκπίπτει από τόν ρόλο του σάν οικογενειάρχη,³ κτλ., κτλ. Βλέπομε λοιπόν ότι εκείνο τó όποιο διακρίνει τόν εγκληματία από τόν μη εγκληματία δέν είναι ή τέλεσις του εγκλήματος άλλα ό στιγμήματός του από τήν θεσμοποιημένη κοινωνική αντίδρασι που εκδηλώνεται μέ τήν καταδίκη και τήν ποινή.

Η διαπίστωσις αυτή επιβάλλει και τήν άναθεώρησι του όρισμού του εγκληματίου. Έγκληματίας δέν είναι όποιος που διαπράττει έγκλημα. Υπάρχουν πολλοί οί όποιοι διαπράττουν εγκλήματα και όμως έπειδή παραμένουν άγνωστοί δέν προσλαμβάνονται σάν εγκληματίας. Έγκληματίας είναι εκείνος που στιγμήματίζεται σάν τέτοιος από αυτός που έχουν τήν έξουσία νά τό κάνουν.⁴

Η βασική λοιπόν συνέπεια τής συνειδητοποιήσεως τών προβλημάτων του σκοτεινού αριθμού είναι ή μετάθεσις του έπικέντρου τής εγκληματολογίας από τό πέρασμα στην πράξι, στην κοινωνική αντίδρασι. Άφου εγκληματίας είναι αυτός που στιγμήματίζεται σάν τέτοιος από τά άρμόδια πολιτειακά όργανα, ή εγκληματολογική έρευνα όφειλει νά κατευτήν στην διαφώτισι τών μηχανισμών που οδηγούν στην έπιλογή αυτόν που τελικά ύφίστανται τόν στιγματισμό, καθώς επίσης και στις συνέπειες αυτού. Η διερεύνησις άπλως και μόνο τών μηχανισμών του παράσματος στην εγκληματική πράξι, που όπως είδαμε έξαντλούσε μέχρι τώρα τό άντικείμενο τής εγκληματολογίας, χωρίς νά είναι περιττή (έφ' όσον, βέβαια, άπαλλαγή από τά μεθοδολογικά της άμαρτήματα γιά τά όποια μιλήσαμε), δέν είναι άρκετή, γιατί τό πέρασμα στην πράξι δέν άποτελεί τόν μόνο παράγοντα στιγματισμού κάποιου σάν εγκληματία.⁵ Η επίδρασις πολλών άλλων συγκλιόντων παραγόντων, όπως ή στάσις του παθόντος, ή ύπαρξις μαρτύρων ή ή διάθεσις τών ύπαρχόντων νά καταθέσουν, ή δράσις και λειτουργία τών επίσημων

3. Τά 75% τών καταδικαζόμενων σέ ποινή φυλάκισεως άνω τών δύο έτών χρίζουν κατ' άκολουθίαν άγωγής διαζυγίου τών συζύγων τους. Βλ. Pinatel, op. cit., 337.

4. Πάνω στο όσημο αυτό βλέπε και τις άναπτύξεις τών όπαδών τής θεωρίας του στιγματισμού (labeling theory) και ίδιος τών: H. Becker, *Outsiders, Studies in Sociology of Deviance*, The Free Press of Glencoe, N. York 1963. H. Becker (έκδ.), *The Other Side*, The Free Press of Glencoe, N. York 1964. K. Erikson, «Notes of the Sociology of Deviances», *Social Problems*, 1962, σ. 308. D. Chapman, op. cit. E. Schur, *Labeling Deviant Behaviour*, Random House, N. York 1971.

5. Δέν είναι εξ άλλων άναγκαίος παράγον γιατί άρκει και νομιζόμενο από τόν δικαστή πέραμα στην πράξι γιά νά στιγματισθή κάποιος σάν ένοχος αυτού.

1. Δανειζομαι τήν έκφρασι από τόν D. Szabo, *Deviance et Criminalité*, Armand Colin, Paris 1970, σ. 22.

2. Γιά τήν έννοια του ρόλου και τής σημασίας τής στην κοινωνιολογία και τήν κοινωνική ψυχολογία, βλ. H. Mead, *Mind, Self and Society*. Μεταφρ. εις Γαλλικήν υπό τόν τίτλο *L'esprit, le soi et la société*, PUF, Paris 1963. Γιά μιá έφαρμογή τής έννοιας του ρόλου στην εγκληματολογία, βλ. A. Cohen, *Deviance and Control*, Prentice Hall, 1966, σ. 195.

δρῶνων στιγματισμοῦ (ἀστυνομίας καὶ δικαστηρίων), εἶναι καθοριστικὴ γιὰ τὴν ἀναγωγή κάποιου σὲ ἐγκληματία. Τελικὰ, ποῖος θὰ στιγματισθῆ σὰν ἐγκληματίας καὶ θὰ σταλῆ στὶς φυλακὲς καθορίζεται, ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ ἂν ἐτέλεσε ἐγκλημα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τῶν μηχανισμῶν ἐπιστημονικῶς τοῦ ἐγκλήματος, παραπομπῆς στὸ σύστημα τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ καταδίκης. Ἡ κατανοήσιμος λοιπὸν τὸν τρόπον λειτουργίας αὐτῶν τῶν μηχανισμῶν θὰ διαφωτίσῃ τὴν διαδικασία στιγματισμοῦ.

Νὰ λοιπὸν ποῦ ἡ συνειδητοποίηση τῶν προβλημάτων ποῦ θέτει ὁ σκοτεινὸς ἀριθμὸς ἔχει σὰν ἀναγκαῖο ἐπακόλουθο τὴν διέυρυνσι τοῦ πεδίου ἐγκληματολογικῆς ἐρευνας μὲ τὴν δημιουργίαν ἐνὸς δευτέρου πόλου ἐνδιαφέροντος, τῆς κοινωνικῆς ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ συστηματικὴ διερεύνησις αὐτοῦ τοῦ νέου πεδίου μελετῆς θὰ φέρῃ σὲ φῶς ἕνα σύνολο γνώσεων ποῦ θὰ ἀπαρτίσουν ἕνα νέο κλάδο τῆς ἐγκληματολογίας, τὴν ἐγκληματολογία τῆς κοινωνικῆς ἀντιδράσεως, ποῦ θὰ υφίσταται παρᾶλληλα μὲ τὴν ἐγκληματολογία τοῦ περάσματος στὴν ἐγκληματικὴ πράξι.¹ Ἡ τάσις πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι εἶναι σαφῆς στὴν ἐπιστημονικὴ κίνησι, ἂν καὶ οἱ σχετικὲς ἐρευνες βρῖσκονται ἀκόμη σὲ ἐμβρυακὴ κατάστασι.

Στὴν ἀνάπτυξι ποῦ θὰ ἐπακολουθήσῃ θὰ ἐπιχειρηθῆ ἡ σκιαγράφησι μιᾶς στρατηγικῆς ἐρευνῶν μὲ ἀντικείμενον τὸς κοινωνικὸς μηχανισμὸς ἐπιλογῆς, ἀπὸ τὴν μάζαν τῶν παραβατῶν τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐκείνων ποῦ καλοῦνται νὰ ἐναρκακώσουν τὸ ἐγκληματικὸ στερεότυπο μὲ τὸν στιγματισμὸν τοὺς σὰν ἐγκληματίων. Βέβαια, τὸ παρὸν στάδιο τῶν γνώσεων πᾶνω στὸν τομέα αὐτὸν δὲν ἐπιτρέπει τὴν συναγωγή συμπερασμάτων θὰ περιορισθῶμε ἄλλως στὴν διατύπωσι ὀρισμένων ὑποθέσεων πρὸς ἐπιλήθευσι μὲ μελλοντικὰς ἐμπειρικὰς ἐρευνες.

III

Ἡ κοινωνικὴ ἀντίδρασις στὸ ἐγκλημα, μὲ ἄλλα λόγια ἢ διαδικασία στιγματισμοῦ, περιλαμβάνει ὄχι μόνον ἐκδηλώσεις ποῦ ἀκολουθοῦν τὴν τέλεσι τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως ἀλλὰ ἐπίσης καὶ φαινόμενα ποῦ προηγῶνται αὐτῆς. Στὴν πρώτη περίπτωσι κατατάσσονται οἱ ἐκφάνσεις τῶν κοινωνικῶν μηχανισμῶν φιληρησιματικῶς ποῦ ὀδηγοῦν ὀρισμένους ἀπὸ τοὺς παραβάτας (ἀληθεῖς ἢ νομιζομένους) τοῦ ποινικοῦ νόμου στὴν κτῆσι τοῦ στιγματος τοῦ ἐγκληματοῦ. Στὴν δευτέρα περίπτωσι ἐμπίπτουν οἱ διεργασίες στιγματισμοῦ στὸ ἐπίπεδο τῆς συμπεριφορᾶς, δηλ. ἀναγωγῆς ὀρισμένης συμπεριφορᾶς σὲ ἐγκλημα. Παρὰ τὴν διαφορὰ σημείου ἀναφορᾶς

τοῦ στιγματος (στὴν πρώτη περίπτωσι, τὸ πρόσωπο, στὴν δευτέρα, ἢ πράξις), πρόκειται γιὰ δύο ἐκφάνσεις τοῦ γενικωτέρου φαινομένου τῆς κοινωνικῆς ἀντιδράσεως, ἐφ' ὅσον ὁ στιγματισμὸς τοῦ προσώπου προϋποθέτει τὸν χαρακτηρισμὸν σὰν ἐγκληματικῆς τῆς πράξεως τῆς ὁποίας δράστης θεωρεῖται τὸ πρόσωπο. Ἔτσι, ἡ ἀναγωγή μιᾶς πράξεως σὲ ἐγκλημα ἐνέχει ἕνα δυνάμει στιγματισμὸν ἐνὸς κύκλου προσώπων, αὐτῶν ποῦ στὸ μέλλον θὰ διωχθοῦν καὶ θὰ καταδικασθοῦν ὡς ἐνοχοὶ διαπράξεώς τῆς. Στὴν μελέτῃ λοιπὸν τῆς κοινωνικῆς ἀντιδράσεως ἐμπίπτουν καὶ τὰ δύο πεδία στιγματισμοῦ, δηλ. τὸ νομοθετικὸ πεδίο ἀναγωγῆς πράξεων σὲ ἐγκλήματα καὶ τὸ δικαστικὸ πεδίο ἀναγωγῆς παραβατῶν σὲ ἐγκληματίας.

Ἐν τούτοις, σὲ μιὰ ἐργασία ποῦ ἔχει σὰν ἀντικείμενον τὸν σκοτεινὸν ἀριθμὸν τῆς ἐγκληματικότητος, ἡ ἔκφανσις τῆς κοινωνικῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς συμπεριφορᾶς, νομίζω ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ στεγασθῆ. Ἐπιφυλασσόμενος λοιπὸν νὰ ἀσχοληθῶ μὲ αὐτὴν σὲ ἄλλη αὐτοτελῆ ἐργασία, ἐν συνεχείᾳ θὰ περιορισθῶ μόνον στὴν ἐξέτασι τῶν μηχανισμῶν ἐπιλογῆς, ἀπὸ τὸ σύνολο αὐτῶν ποῦ περνοῦν στὴν ἐγκληματικὴν πράξι, ἐκείνων ποῦ θὰ ἀποτελέσουν τὸ ἀντικείμενον τῆς ποινικῆς ἀντιδράσεως τῆς κοινωνίας.

Εἶδαμε ἤδη ὅτι ἡ ιδιότητα τοῦ ἐγκληματίου καὶ ὁ ἰδιώτης κοινωνικὸς ρόλος ποῦ καλεῖται νὰ παῖξῃ ἀποκτώνται μὲ τὸν στιγματισμὸν κάποιου σὰν ἐγκληματίου, πρᾶγμα ποῦ ἐκφράζεται μὲ τὴν καταδίκη καὶ τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ὄργανα κοινωνικῆς ἀντιδράσεως, τὰ ποινικὰ δικαστήρια. Ἀπὸ τὴν τέλεσι ὅμως μιᾶς ἐγκληματικῆς πράξεως μέχρι τὸν στιγματισμὸν τοῦ δράστου ὡς ἐγκληματίου μεσολαβεῖ ἕνα μεγάλο διάστημα, ἢ διάρκεια τοῦ ὁποίου, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν, καθορίζεται ἀπὸ τὴν πλήρωσι πλήθους ὄρων.

Κατὰ πρῶτον λόγον, ἡ κίνησις τῶν μηχανισμῶν τῆς ποινικῆς ἀντιδράσεως προϋποθέτει ὅτι τὸ τελεσθῆν ἐγκλημα *προσελήφθη* κοινωνικῶς, δηλ. ἔγινε γνωστὸν σὲ τρίτα πρόσωπα, πέραν τοῦ δράστου. Ὁ βαθμὸς τῆς κοινωνικῆς προσλήψεως τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος μπορεῖ νὰ ποικίλλῃ κατὰ περιπτώσεις. Μπορεῖ ἡ γνῶσις τοῦ ἐγκλήματος νὰ περιορίζεται μόνον μεταξὺ δράστου καὶ παθόντος, μπορεῖ ἂν ἐκτείνεται σὲ στενοὺς κύκλους προσώπων, εἴτε σχετιζομένων μὲ τὸν δράστη ἢ τὸν παθόντα (οἰκογένεια, φίλοι), εἴτε καὶ ἐντελὸς ἀσχετὸν πρὸς αὐτοὺς (τρίτον μάρτυρες) τέλος, εἶναι δυνατὸν ἢ διάπραξις τοῦ ἐγκλήματος νὰ πάρῃ μεγάλη δημοσιότητα. Ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐκτενεία τῆς κοινωνικῆς προσλήψεως τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ νὰ θεθοῦν σὲ κίνησι οἱ μηχανισμοὶ τῆς ἐπισήμου ἀντιδράσεως, χρειάζεται νὰ περιέλθῃ τὸ ἐγκλημα σὲ γνῶσι τῶν ἀρμοδίων διακτικῶν ἀρχῶν. Νομικῶς, ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτεπαγγέλτου διώξεως, ποῦ ἰσχύει γιὰ τὸ μεγαλύ-

1. Bl. καὶ Ph. Robert, «La sociologie entre une criminologie du passage à l'acte et une criminologie de la réaction sociale», *Année Sociologique* 1973, σ. 442.

τερο μέρος των εγκλημάτων, επιβάλλει στις διοικητικές αρχές να προβούν στην δίωξη του εγκλήματος με δική τους πρωτοβουλία μόλις λάβουν γνώσι της τελέσεώς του. Κοινωνιολογικός όμως, το σύστημα της ποινικής δικαιοσύνης είναι κυρίως μη αυτοτροφοδοτούμενο σε ποινικές υποθέσεις,¹ δηλ. εκτός από ένα μικρό μέρος εγκληματικότητας, του οποίου επιλαμβάνονται τα δικαστήρια κατόπιν αυτεπαγγέλτου διώξεως των διοικητικών αρχών, το μεγαλύτερο μέρος των υποθέσεων *παραπέμπεται* σ' αυτά από αυτούς που έχουν *συμφέρειν* για την δίωξί τους (παθόντες ή τρίτοι).

Τις διεργασίες λοιπόν επιλογής, από τους παραβάτες του ποινικού νόμου, εκείνων που σε τελική ανάλυσι θα στιγματισθούν σαν εγκληματίες, πρέπει να τις διακρίνουμε σε δύο φάσεις.

Η πρώτη φάσις περιλαμβάνει τις διεργασίες *παραιομπής*, δηλ. τους όρους υπό τους οποίους όρισμένοι που έχουν γνώσι της τελέσεως ενός εγκλήματος παίρνουν την πρωτοβουλία να το καταγγείλουν στην δικαιοσύνη. Κατά την φάσι αυτή, επέρχεται μιá πρώτη επιλογή, πολύ σημαντική σε έκτασι, όπως είδαμε ήδη, ύποψηφίων πρὸς στιγματισμό. Αὐτοὶ πού θά επιλεγούν κατά τήν πρώτη φάσι, δηλ. αὐτοὶ πού θά καταμνησθῶν, περνούν, κατά τήν διαδρομή τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ἀπό σειρά διαδοχικῶν επιλογῶν ἀπό τίς ὁποῖες ἀπαλλάσσεται σταδιακά ἕνας ἀριθμός καταμνησθέντων (ἀπόφασις τοῦ Εἰσαγγελέως περί ὀρέσεως τῆς μνηστικῆς στό ἀρχεῖο, ἀπαλλακτικῆ βούλευμα, κτλ. κτλ.), μέχρι τελικῆς επιλογῆς αὐτῶν πού καταδικάζονται τελεσιδικῶς. Οἱ παράγοντες πού ἐπιδρῶναι καί προσδιορίζουν αὐτήν τήν προοδευτικῆ διαλογῆ μέχρι τελικῆς κρίσεως ἀποτελοῦν τήν δευτέρα φάσι τοῦ προβλήματος. Ἡ φάσις ἔχει αὐτή δὲν θά μᾶς ἀπασχολήσῃ στήν ἀνάπτυξι πού ἀκολουθεῖ, γιατί τοποθετεῖται ἔξω ἀπό τὰ ὄρια τῆς ἐργασίας αὐτῆς πού ἔχει σάν ἀντικείμενο τόν σκοτεινὸ ἀριθμὸ τῆς εγκληματικότητος.

Τοὺς παράγοντες πού καθορίζουν τὰ ὄρια ἀνοχῆς ἔναντι τοῦ τελεσθέντος εγκλήματος καί, συνεπῶς, τῆς μὴ καταγγελίας του, ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ κενεῖς ἀναφορικῶς, ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τήν στάσι τοῦ παθόντος ἔναντι τοῦ εγκλήματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τήν στάσι τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, στό ὁποῖο ἀνήκει ὁ δρᾶστης.

Καθὼς εἶδαμε προηγουμένως, ὁ ἔρευνες γιά τόν προσδιορισμὸ τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ τῆς εγκληματικότητος, πού ἔγιναν πάνω σὲ θύματα εγκληματικῶν πράξεων, κατέδειξαν ὅτι ἕνα σημαντικό ποσοστὸ αὐτῶν δὲν καταγγέλλει στίς διοικητικῆς ἀρχῆς τὸ ἐγκ

κλημα τὸ ὁποῖο τοὺς ἐπλήξε. Ὅσο παράξενο καὶ ἂν φαίνεται τοῦτο, τὸ φαινόμενο εἶναι διαπιστωμένον· πρέπει λοιπὸν νὰ ἐντοπισθοῦν οἱ γενεσιουργοὶ τοῦ λόγου. Ἀπὸ μεθοδολογικῆς ἀπόψεως, ἡ ἴδια μέθοδος πού χρησιμοποιήθηκε γιά τὸν προσδιορισμὸ τῆς ἐκτάσεως τοῦ σκοτεινοῦ ἀριθμοῦ τῆς εγκληματικότητος προσφέρεται καὶ στήν προκειμένη περίπτωσι, δηλ. ἡ ὑποβολῆ ἐρωτηματολογίου σὲ πληθυσμιακὸ δείγμα πού παρουσιάζει τήν σύνθεσι ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ. Οἱ σχετικῆς ἐρωτήσεις θά πρέπει νὰ διατυπωθοῦν ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι κατάλληλες γιά νὰ ἐπιβεβαιωθῶν κυρίως οἱ ἐξῆς ὑποθέσεις:

Ἡ πρᾶξι δὲν *προσελήφθη* σάν ἐγκλημα ἀπὸ ἐκεῖνον κατὰ τοῦ ὁποῖου ἐστράφη. Τὸ ζήτημα τῆς προσλήψεως τοῦ εγκληματικοῦ χαρακτήρος τῆς πράξεως κατὰ τίς συλλογικῆς κοινωνικῆς παραστάσεις ἐμπίπτει στὸν κύκλο ἐρευνῶν πού ἔχουν σάν ἀντικείμενο τὸν καθορισμὸ τῶν μηχανισμῶν ἀναγωγῆς τῆς πράξεως σὲ ἐγκλημα (βλ. ἀνωτ.).² Συνδέονται μὲν καὶ μὲ τὸ ζήτημα τῶν ὀρίων ἀνοχῆς τοῦ παθόντος ἔναντι τοῦ εγκλήματος, ἐφ' ὅσον εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ καταγγέλλῃ τοῦτο στίς περιπτώσεις πού δὲν τὸ θεωρεῖ σάν ἐγκλημα. Πράγματι, πράξεις οἱ ὁποῖες, νομικῶς, στοιχειοθετοῦν ἐγκλήματα, εἶναι δυνατὰ, κοινωνικῶς, νὰ μὴ προσλαμβάνονται σάν ἐγκλήματα ἀπὸ ἐκεῖνους κατὰ τῶν ὁποίων στρέφονται, παρὰ μόνον πέραν ὀρισμένου *minimum* ἐντάσεως τῆς προσβολῆς (κατόφρι ἐγκληματικότητος) τὸ ὁποῖο, ἐξ ἄλλου, ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τήν κρατούσα ὑποδομὴ στό κοινωνικὸ περιβάλλον τοῦ αἰόμου. Ἀπὸ ποῖου σημείου π.χ. μιᾶ (ατομικῆ χειρωνακία) σὲ μιᾶ γυναικῆ παύει νὰ προσλαμβάνεται σάν ὑπερβολικῆ οἰκειότης καὶ γίνεται αἰσθητῆ σάν «βάνασος προσβολῆ τῆς αἰδοῦς»;

Τὸ ζήτημα ἔχει ἰδιαίτερα σημασία ἀντιμετωπιζόμενο κυρίως κάτω ἀπὸ τὸ πρῶμα τῆς διαφορικῆς προσλήψεως τοῦ εγκληματικοῦ χαρακτήρος μεταξὺ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων· ἐν ὄψει τῶν διαφορῶν πού παρουσιάζονται ἀπὸ τάξι σὲ τάξι στήν ἱεράρχησι τῶν ἀξιών καὶ τοῦ προκλιπτοντος ἀποτελέσματος, ἡ ἴδια ἀξία εἶναι πῶς ἀπόλυτη γιά τήν μία τάξι καὶ πῶς σχετικῆ γιά τήν ἄλλη. Κατὰ μία μελέτη πάνω στὰ ἐγκλήματα τῶν ἐργαζομένων σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις στήν Ἀγγλία, πάνω ἀπὸ τὸ 50% τῶν ἐρωτηθέντων ἐργατῶν ἦσαν τῆς γνώμης ὅτι ἡ κλοπῆ ἀρχίζει ἀπὸ ἀντικείμενα ἀξίας ὡς τῶν 5 λιρῶν.³ Ἐπίσης, ὀρισμένες ἐκδηλώσεις βιολότητος δὲν θεωροῦνται σάν ἐγκληματικῆς σὲ μερικὸς

1. Βλ. J. B. Grossmann, «A model for Judicial Policy Analysis: The Supreme Court and the Sit-In Cases», in Grossmann & J. Tanenhaus, *Frontiers of Judicial Research*, Wiley, N. York 1969, σ. 405. Ἐπίσης Ph. Robert, «La recherche opérationnelle dans le système de justice criminelle», in *Etudes relatives à la criminalité*, VIII, τοῦ ἴδιου, ὁπ. cit., σ. 487.

2. Βλέπε σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο: «La perception de la déviance et de la criminalité». Συμβούλιο τῆς Ἐρώτησης, Στρασβούργο, 1972 καὶ κυρίως τὴν εἰσήγησι Kutchinsky, ὁ ὁποῖος κάνει λεπτομερῆ παρουσίασιν τῶν μέχρι τότε σχετικῶν ἐμπειρικῶν ἐρευνῶν στίς διάφορες χῶρες.

3. Βλ. J. P. Martin, *Offenders as Employees*, Macmillan, London 1962, σ. 114 ἔπ.

εργατικούς οικισμούς στην Αγγλία, ενώ αντίθετος ή τυχόν καταγγελία τους στην αστυνομία θεωρείται σάν ιδιαίτερως ύποπτη εκδήλωση (χαφιεδισμός).¹ Βλέπομε λοιπόν στον τρόπο προσλήψεως του εγκλήματος από τον παθόντα ένα παράγοντα μη έπισημάνσεως του εγκλήματος στις άρχες.

Με την πρώτη αυτή υπόθεσι στενά συνδέεται και μιá άλλη, δηλ. ή έκτασις τής άγνοίας του ποινικού νόμου στις διάφορες κοινωνικές ομάδες.² Σέ τελική άνάλυσι όμως ή υπόθεσις αυτή συγγέεται με την προηγούμενη γιατί και στις δύο περιπτώσεις ή πράξις δέν προσλαμβάνεται σάν εγκληματική. Ή διαφορα έγκειται στο ότι στην πρώτη περίπτωση ο τόνος τοποθετείται στο άπαγορευμένο άντικείμενο, ενώ στην δεύτερη περίπτωση, σ' αυτή τούτη την άπαγόρευσι.

Μιά τρίτη υπόθεσις είναι ή πεποιθήσις του παθόντος για το μάταιο τής καταγγελίας λόγω μη δυνατότητας τής άστυνομίας να ανακαλύψη τον δράστη. Ή προσέγγισις του σημείου τούτου στο έμπειρικό πεδίο θά έπιτευχθή με έρευνα πάνω στις συλλογικές παραστάσεις των διάφορων κοινωνικών ομάδων περί τής λειτουργίας τής άστυνομίας.³

Χωρίς να παρανωρίζεται ή επίδρασις ώρισμένων προσωπικών παραγόντων πάνω στην διαμόρφωσι τής άνεκτικής στάσεως του παθόντος έναντι του εγκλήματος (π.χ. συμπάθεια προς τον δράστη, φόβος άντιποινών, κτλ.), ιδιαίτερη σημασία πρέπει να δοθί στην περίπτωση τής ικανοποίησεως από τον δράστη όλων των άστικών αξιώσεων του παθόντος. Είvai, προφανώς, ο παράγων πού συντελεί κατά το μεγαλύτερο ποσοστό στην μη καταγγελία των εγκλημάτων από τα θύματα. Τούτο έχει ιδιαίτερη σημασία για την έκτιμησι τής διαφορετικής κατανομής τής συγγνώμης του θύματος μεταξύ των διάφορων κοινωνικο-οικονομικών τάξεων, έφ' όσον ή οικονομική δυνατότης άποκατάσεως τής βλάβης πού προκάλεσε το έγκλημα διαφέρει π.χ. μεταξύ δράστου έμπόρου και δράστου εργάτου ή μικροϋπαλλήλου.⁴ Ήτσι ή ίδιοποίησις 50.000 δρχ. από τον ταμία τής έπιχειρήσεως έχει πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες να καταμνησθί παρά ή έκδοσις άκαλύπτων έπιταγών πολλών εκατομμυρίων από έπιχείρησι προς έπιχείρησι, υπόθεσις πού συνήθως «διευθετείται» μεταξύ των ένδιαφερομένων σάν μιá οποιαδήποτε έμπορική δοσοληψία.⁵

1. Βλ. R. Hood & R. Sparks, *La delinquance*, Hachette, Paris 1970, σ. 32.

2. Πάνω στο θέμα αυτό, βλ. Kutchisky, in op. cit. Ήπίσης Goffin, «Un sondage d'opinion», in Actes du colloque international de Sociologie, du droit et de la justice, *Revue de l'institut de Sociologie, ULB* 1970.

3. Βλ. σχετικώς A. Normandeau, *Enquête d'opinion sur la police au Québec*, Québec.

4. Βλ. και D. Chapman, op. cit., σ. 62.

5. Είναι χαρακτηριστικό ότι, άν το καταζητούμενο έγκλημα των φερόντων λευκό περιλαίμο σπανιάς φθάνη στα δικαστή-

Οι υπόθεσις πού αναφέρονται πιό πάνω ίσως να μόνι έξαντλούν τον κύκλο των μεταβλητών των δρίων άνοχής των παθόντων έναντι του εγκλήματος. "Αν αναφέρθηκα ειδικώς σ' αυτές είναι γιατί ή έπαλήθευσις τους πιθανολογείται βάσει των πορισμάτων των έρευνών στις όποιες παρέπεμνα.

Έν όψει όμως συγκεκριμένης σχετικής έρεύνης, είναι πιθανόν μιá προκαταρκτική έρευνα-pilote να φέρη σε φώς και άλλες υπόθεσις, τις όποιες ή κυρία έρευνα θά κληθί να έπαληθεύσι. Μεγάλο ένδιαφέρον για την έκτιμησι τής έκτάσεως τής μη έπισημάνσεως στις άρχες των τελουμένων εγκλημάτων και του καθορισμού των λόγων πού την ύπαγορεύουν, παρουσιάζει ή μελέτη τής άντιδράσεως έναντι του εγκλήματος, των μικρών κοινωνικών συστημάτων στα όποια άνηκει ο δράστης.

Ή ζωή του ανθρώπου εκτελιόσσεται στα πλαίσια κοινωνικών συστημάτων, όπως είναι το σχολείο στο όποιο φοιτά, ο οργανισμός, ιδιωτικός ή δημόσιος, στον όποιο εργάζεται, ο στρατός, κτλ. Έπειδή ή δράσις του ανθρώπου αναπτύσσεται κυρίως στους κόλπους των συστημάτων αυτών, έόμενο είναι και ή τυχόν εγκληματική του δράσις να εκδηλώνεται μέσα σ' αυτά, ή δε κοινωνική πρόσληψις αυτής τής εγκληματικής δράσεως να περιορίζεται συνήθως μέσα στα πλαίσια του κοινωνικού συστήματος στο όποιο άνηκει ο δράστης. Εύνόητο είναι λοιπόν το πόσο καθοριστική για την έκτασι του σκοτεινού άριθμού τής εγκληματικότητας είναι ή στάσις πού υιοθετεί το μικρό κοινωνικό σύστημα έναντι του εγκλήματος.

"Όλα τα μικρά κοινωνικά συστήματα πού αναφέρουμε πιό πάνω έχουν σάν χαρακτηριστικό ότι είναι έιερραρχικώς δομημένα κατά διάταξι πυραμίδος, στην κορυφή τής όποιας βρίσκεται ένα πρόσωπο ή ένα όλιγάριθμο συλλογικό όργανο πού αποφασίζει για κάθε τι πού άφορά το σύστημα, συνεπώς, και για την έπισημάνσι στις άρχες των εγκλημάτων των ατόμων πού άνήκουν σ' αυτά. Το όλο θέμα αναγκαία λοιπόν στην μελέτη των παραγόντων πού προσδιορίζουν την σχετική άπόφασι εκείνου πού έχει την έξουσία να δεσμεύη με την άπόφασι του το σύστημα.

Ήδιαίτερο ένδιαφέρον για το ζήτημα, πού μάς άπασχολεί, παρουσιάζει ή άπόφασις του διευθίνοντος έπιχείρησι, λόγω του μεγάλου άριθμού των προσώπων πού εργάζονται στις διάφορες έπιχειρήσεις, βιομηχανικές, έμπορικές, κτλ. και, συνεπώς, τής μεγάλης έκτάσεως τής έξουσίας του διευθίνοντος αυτές να αποφασίσει, σε περίπτωσι τελέσεως εγκλήματος από κάποιον ύπάλληλο, άν θά καταγγείλη αυτών στην ποινική δικαιοσύνη ή άν θά ρυθμίσει το ζήτημα με άλλου είδους άντίδρασι, π.χ. άπόλυσι του δράστου. Κατά τον Martin πού έρεύνησε ειδί-

ρια, είναι άκριβώς λόγω τής δυνατότητας αυτής τής «διευθετήσεως» τής υπόθεσεως.

κώς αυτόν τόν τομέα, ή συχνότης με τήν όποία ό διευθύνων τήν έπιχείρησι καλείται νά άσκησι αυτή τήν έξουσία με αυτή τήν de facto διακριτική ευχέρεια, είναι πολύ μεγάλη,¹ κυρίως στις μεγάλες έπιχειρήσεις, πράγμα πού έχει μεγάλη κοινωνιολογική σημασία, γιατί καταδεικνύει ότι ό διευθύνων έπιχείρησι, περισσότερο από κάθε άλλο φυσικό πρόσωπο, έχει τήν έξουσία ν' άποφασίση περί τού άν κάποιος συνάνθρωπος του θά λογοδοτήσι στη δικαιοσύνη γιά ένα έγκλημα τού ή δχι. "Αν ληφθί ήπ' όψι ή διόγκωσις τής συγχρόνου έπιχειρήσεως κατ' άκολουθίαν τής συγκεντρώσεως τού κεφαλαίου, άντιλαμβάνεται κανείς ότι ό διευθύνων τήν έπιχείρησι άσκει πράγματι μιá ιδιωτική δικαιοσύνη" και επηρεάζει σε μεγάλη έκτασι τόν σκοτεινό αριθμό τής έγκληματικότητας.

Τήν δικαιοδοτική του έξουσία άσκει ό διευθύνων τήν έπιχείρησι άποσκοπώντας στο συμφέρον τής έπιχειρήσεως. Δεδομένου δέν ότι κανείς δέν επιδιώκει τήν ποινική δίωξι κάποιου άν δέν έχει ίδιο συμφέρον,² τότε μόνον ό διευθύνων τήν έπιχείρησι παραπέμπει τήν ύπόθεσι στην Δικαιοσύνη, όταν τούτο έξυπηρετή τó συμφέρον τής έπιχειρήσεως.

Πλην τής περιπτώσεως όπου ή έπιχειρήσις ζημιώθηκε από τó έγκλημα, όποτε κύριο κριτήριο τής καταγγελίας ή δχι τού δράστου στις άρχές είναι ή άποκατάστασις τής ζημίας εκ μέρους τού δράστου, συνήθως, ή κοινολόγησις τού έγκλήματος άντιμετωπίζεται από τήν διεύθυνσι τής έπιχειρήσεως σάν μειωτική τής ύπολήψεώς της, και ή γι' αυτό προτιμά νά μή τó καταγγείλη άλλα νά τó άντιμετωπίσι με πειθαρχικές κυρώσεις.³ Τούτο όμως δέν ισχύει, φαίνεται, έξ ίσου γιά όλες τίς βαθμίδες τής ιεραρχίας τού προσωπικού, γιατί ή μειωτική επίδρασις πού έχει ή δημοσιότης τού έγκλήματος γιά τήν ύπόληψι και τήν πίστι τής έπιχειρήσεως είναι τόσο μικρότερη όσο χαμηλότερη είναι ή θέσις πού κατέχει ό δράστης στην ιεραρχική κλίμακα. "Η κλοπή π.χ. πού θά κάνη ένας εργάτης ή ένας κλητήρας δέν έχει αντίκτυπο πάνω στην ίδια τήν έπιχείρησι, ενώ ή υπεξαίρεσις από ένα διευθυντή της, ό όποιος κατά κάποιο τρόπο τήν εκφράζει στο κοινό, δέν αφήνει άθικτο, στα μάτια τού κόσμου, τó κύρος τής έπιχειρήσεως. "Ετσι, παρατηρείται ότι τά έγκλήματα τών άμειβομένων με μηνιαίο μισθό υπάλληλων τών μεγάλων έπιχειρήσεων ύπόκεινται κατά τó μεγαλύτερο ποσοστό τους στην έσωτερική ιδιωτική δικαιοσύνη τού διευθύνοντος τήν έπιχείρησι, ενώ αντίθετως τά έγκλήματα τών ήμερομισθίων καταγγέλλονται συνήθως στην ποινική δικαιοσύνη."⁴

Πάντως ή προσφυγή στην ιδιωτική δικαιοσύνη, τού διευθύνοντος τήν έπιχείρησι, γίνεται, έφ' όσον

ή γνώσις περί τελέσεως τού έγκλήματος περιορίζεται στα πλαίσια τής έπιχειρήσεως, και μάλιστα στους κύκλους τών στελεχών της. "Αν, αντίθετως, τó έγκλημα παίρνη μεγάλη δημοσιότητα, πέραν τών στεγανών τού συστήματος, τότε οί λόγοι πού, όπως είδαμε πιό πάνω, συνηγορούν στην άπόκρυψι τού έγκλήματος από τήν τακτική ποινική δικαιοσύνη, δέν συντρέχουν στην προκειμένη περίπτωση. Τουναντίον, έδώ τó συμφέρον τής έπιχειρήσεως άπαιτεί νά παρουσιασθί αυτή στα μάτια τού κόσμου σάν ιδιαίτερα ευαίσθητη στα θέματα νομιμότητος και ήθικης τάξεως. Γι' αυτό, σε περίπτωση πού τó έγκλημα παίρνει εδρύτερα δημοσιότητα πού ξεπερνά τά πλαίσια τής έπιχειρήσεως, ή Διεύθυνσις σπεύδει νά τó καταγγείλη."⁵

Σέ μιá έρευνα πού έχει σάν άντικείμενο τήν έπισημανσι τών παραγόντων και τήν κατανόησι τών διεργασιών τής «παραπομπής» τής ποινικής ύποθέσεως στην ποινική δικαιοσύνη, δηλ. τής καταγγελίας τού έγκλήματος από αυτούς πού έλαβαν γνώσι τής τελέσεώς του, δέν θά μπορούσε νά κάνη κανείς άφαίρεσι τής δράσεως αυτών τούς όποιους ό Becker άποκαλεί «εργολάβους ήθικης» (moral entrepreneurs).⁶ Είναι κυρίως συλλογικά όργανα (σωματεία, άστικές έταιρείες, ένδωσες προσώπων, κτλ.), τά όποία θέτουν σάν σκοπό τους τήν άνάληψι σταυροφορίας γιά νά άποτρεψούν τόν κίνδυνο καταλύσεως όριωμένων εκφάνσεων τής ήθικης τάξεως, τόν όποιον πιστεύουν ότι διατρέχει ή κοινωνία (άντιαλκοολικοί σύλλογοι, θρησκευτικά σωματεία, διάφορα κινήματα κατά άσέμαν δημοσιευμάτων και ταινιών, κτλ.). "Όσες φορές ό ήθικός κανόνας, με τήν άυστηρή τήρησι τού όποιου άυτοεπιφορτίζονται οί φορείς αυτοί, είναι ένισχυμένως με ποινική κύρωσι, τότε οί όμάδες αυτές αναλαμβάνουν δράσι γιά τήν διαπίστωσι τών παραβάσεων, τήν κατεμήνυσι τών παραβατών και τήν προσκόμισι τών ένοχοποιητικών άποδείξεων ώστε νά επιτύχουν τήν καταδική τού παραβάτου. Τήν δράσι τήν «εργολάβων τής ήθικης» μπορούμε νά παρακολοθησίμε σε δίκες κατά ταινιών ή άναγνωσμάτων, όπου προβάλλεται άνάγλυφα ό ρόλος τους τόσο στην κίνησι τής διάξεως όσο και στις επόμενες διαδικαστικές φάσεις. "Η συστηματική κοινωνιολογική μελέτη τής δράσεως τών αυτοκλήτων αυτών φρουράν τής ήθικης παρουσιάζει μεγάλο ένδιαφέρον από τής άποψεως τού θέματος πού μās άπασχολεί, γιατί, καθώς οί παραβάσεις, με τήν κύρωσι τών όποιων άσχολούνται οί όμάδες αυτές, δέν προσβάλλουν άτομικά συμφέροντα άλλα ήθικώς άρχές, ή «παραπομπή» τους στο σύστημα τής ποινικής δικαιοσύνης γίνεται κυρίως με τήν πρωτοβουλία αυτών τών όμάδων, οί όποιες, λόγω τού σκοπού τους, είναι οί μόνες (πλην τών άρμοδίων άρχών) πού δρα-

1. *Offenders as Employees*, op. cit., σ. 104-105.

2. Becker, *Outsiders*, op. cit., σ. 122.

3. Martin, op. cit., σ. 107.

4. D. Chapman, op. cit., σ. 62.

5. Becker, op. cit., σ. 122 έπ.

6. Becker, op. cit., σ. 147 έπ.

στηριοποιούνται γιὰ τὴν καταγγελία αὐτῶν τῶν παραβατῶν. Μ' ἄλλα λόγια, εἶναι οἱ ἀποκλειστικοὶ σχεδὸν τροφοδότες τῆς δικαστικῆς μηχανῆς μὲ τέτοιου εἴδους ὑποθέσεις.

Τεράστιο ἐπίσης ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ ἔρευνα πάνω στὴν δρᾶσι τῶν ομάδων αὐτῶν καὶ γιὰ τὴν ἐξακριβώσει τοῦ κατὰ ποίαν ἔκτασι ἡ δρᾶσις αὐτῆ εἶναι κοινωνικῶς πρόσφορος, δηλ. κατὰ ποιο ποσοστὸ οἱ καταγγελλόμενες παραβάσεις προσβάλλουν πράγματι ζωντανὲς ἠθικὰς ἀξίες ἢ ἀπλῶς στοιχειοθετοῦν τὸν τύπο ἀξιοποιῶν πράξεων, τῶν ὁποίων ὁ οὐσιαστικὸς λόγος καθιερώσεως ἔχει ἤδη ξεπερασθῆ ἀπὸ τὴν ἐξέλιξι τῶν ἠθῶν. Πράγματι, εἶναι δυνατὸν ἡ «πρόσληψις» μιᾶς πράξεως ὡς παραβάσεως νὰ εἶναι συνέπεια ὄχι τῆς ἀντικοινωνικότητός της ἀλλὰ τῆς κοινωνικῆς δυσπροσαρμοστικότητος τοῦ διώκτου της, ὁ ὁποῖος, μὴ μπορῶντας νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ κοινωνικὸ του περιβάλλον στὴν ἐξέλιξι τῶν ἠθῶν, θεωρεῖ ὡς ἐκλυσι κάτι τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι παρὰ μετὰβασις. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ διαπιστώσουμε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι σὲ πολλὰς περιπτώσεις τέτοιου εἴδους ἐγκλημάτων, ἂν καὶ ἡ ἀπαράβασις ἔχει πάρει μεγάλη δημοσιότητα (π.χ. προβολὴ ταινίας σὲ κεντρικὴ αἴθουσα τῆς πρωτεύουσας, ἐκτεταμένη διαφήμισις της ἀπὸ τὸν Τύπο,

κτλ.) καὶ συνεπῶς ἔχει περιέλθει σὲ γνώσι τῆς Εἰσαγγελίας, ἐν τούτοις, δὲν ἀσκεῖται διώξις ἀτεπαγγέλτως, ὅπως θὰ ἔπρεπε, ἂν προσλαμβανόταν ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελεῖα ὡς ἄσυνβλητικὴ κατὰ τῶν ἠθῶν. Ἄσκειται διώξις κατόπιν μηνύσεως τοῦ ἀεργολάβου ἠθικῆς», ὁπότε ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐξαναγκάζεται νὰ διώξῃ λόγῳ τῆς ἀρχῆς τῆς νομιμότητος, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἐκδήλωσις πληρῶνει τὸ νεκρὸ γράμμα τοῦ νόμου. Μία σχετικὴ ἔρευνα λοιπὸν πάνω σ' ἓνα ἐκτεταμένο καὶ εὐρὸ δείγμα πληθυσμοῦ θὰ ὡδηγοῦσε στὴν συναγωγὴ χρησίμων συμπερασμάτων καὶ θὰ ἐπέτρεπε στὸν νομοθέτη νὰ προσαρμόσῃ τὴν κατάστασι τοῦ νόμου στὴν κατάστασι τῆς ζωντανῆς ἠθικῆς, ὥστε νὰ μὴ δημιουργοῦνται τεχνητοὶ ἐγκληματίες.

Ἐνας κύκλος ἐμπειρικῶν ἐρευνῶν μὲ ἀντικείμενο τίς ὑποθέσεις ποῦ ἀναφέραμε θὰ ρίξῃ φῶς στοὺς μηχανισμοὺς καταγγελίας τῶν ἐγκλημάτων στὸ σύστημα τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ θὰ δημιουργήσῃ ἓνα σύνολο γνώσεων πάνω στίς διεργασίες διαλογῆς τῶν ἀδικημάτων ποῦ προωθοῦνται πρὸς στιγματισμὸ τῶν δραστῶν τους καὶ ἐκείνων ποῦ καλύπτονται ὀριστικὰ ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ ἀριθμὸ.